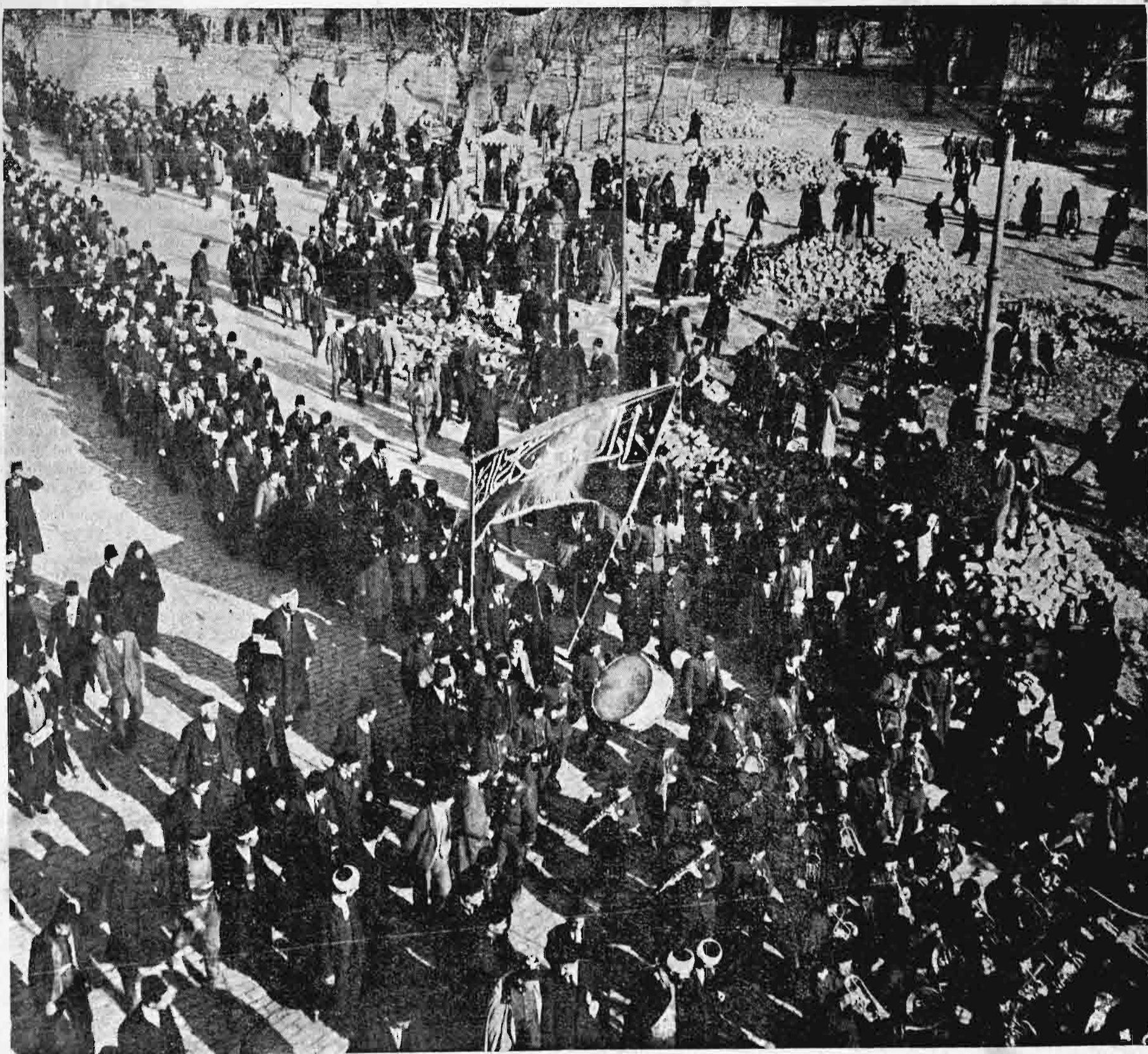

'Απ' Όλα

Τὸ σὺμβολὸν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ἈΠΟ ΤΑΣ ἙΡΟΤΑΣ ΤΗΣ ΦΘΩΜΑΝΙΚΗΣ ἙΠΕΤΗΡΙΔΟΣ

Ἡ ΠΑΡΕΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΦΟΙΤΗΤΩΝ

(Φωτογραφία ληφθεῖσα διὰ τὸ 'Απ' Όλα ὑπὸ τοῦ κ. 'Αθ. Ἀνδριωμένου)

ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΙΣ

Αί μεγάλοι έορταί έφθασαν, σκορπίζουσαι παντού μετά τής μεγαλοπρεπείας των τήν χαράν και τήν φαιδρότητα. Οί πάντες έτοιμάζονται όπως ύποδεχθώσιν αὐτῶς καλλίτερον, λαμπρότερον, έπαξίως αὐτῶν. Υποβάλλονται εἰς θναίας, κοπιῶσι, δαπανῶσι, και τὰ πάντα προσπαθοῦσι δια νά δημιουργήσωσιν έν θερμόν και εὐώδες περιβάλλον εἰς τὰ πρόσωπα, τὰ όποια αγαπῶσιν.

Οὐδεις δύναται νά έναντιωθῆ εἰς τήν ώραιάν αὐτήν προσπάθειαν, ήτις εἶναι ένδεικτική τής έκτιμήσεως τής αξίας τῶν λαμπρῶν αὐτῶν ήμερῶν. Οὐδεις πρέπει νά παρακωλύσῃ τήν κίνησιν, ήτις αποτελεί τὸ πολύτιμον πλαίσιον τῶν έορτῶν τούτων. Τούναντίον πρέπει νά συντελέσῃ, όπως καταστῆ αὐτή μεγαλειότερα και περισσότερον ζωηρά.

Και ή κίνησις αὐτή εἶναι τόσον μυστική και έμφυτος, ώστε εἰς τήν πρώτην άφορμήν άρχεται έκδηλουμένη. Η οικοδέσποινα εύρίσκει εν πυρετώδει δράσει, τὰ πάντα έν τῇ οἰκίᾳ ανακαινίζει, τὰ πάντα άποκαθαίρει, δίδει μίαν νέαν σφραγίδα, ένα νέον τύπον εἰς τὸ βασιλειον τοῦ οἴκου της, δια νά τὸν παρουσιάσῃ με περισσότερα θέλητρα και πλέον λαμπρόν, αλλά και ὁ άνήρ, εἰς άλλο πεδίον δράσεως αὐτός, έντείνει τὰς προσπαθειάς του και διπλασιάζει τούς κόπους του, δια νά προσδώσῃ μίαν νέαν ὄψιν εἰς έαυτὸν και τὸν οἶκόν του.

Έν τούτοις εἰς τὸ έργον τής ανακαινίσεως, τὸ όποιον τὰς ήμέρας αὐτὰς επιτελεῖται, δέν πρέπει νά λησμονήσωμεν εκείνο άκριβῶς, τὸ όποιον ὑπέρ πάντων εἰς ήμᾶς άνηκόντων κτημάτων εἶναι πολυτιμότερον και δεῖται τῶν περισσοτέρων και ένδελεχεστέρων φροντίδων μας. Έννοῶ τήν ψυχὴν και τὸ ήθος.

Η οικοδέσποινα ανακαινίζει και λαμπρύνει τὸν οἶκόν της, έκαστος νέαν περιβολὴν επίσημα δι' έαυτὸν προετοιμάζει. Ἄρα γε ή ψυχὴ μας και τὸ ήθος μας πρέπει νά μείνουν άμέτοχα τής εὐγενούς ταύτης ανακαινίσεως; Φρονοῦμεν, ὅτι τὰ πάντα εύρίσκονται έν έντελείᾳ, οὐδέν δὲ τὸ σαθρὸν ή έλαττωματικόν, οὐδέν τὸ επιλήρημον και αξιόμεμπτον εύρίσκειται έν ήμῖν αὐτοῖς;

Η άγιοτέρα ψυχὴ, έν τῇ ροῇ τής ζωῆς και έν ταῖς προστριβαῖς, τὰς όποίας ὑφίσταται, δέν εἶναι δυνατόν, παρὰ νά ὑποστῆ τὸν αντίκτυπον ὄλων αὐτῶν. Τὰ πάθη, αἱ προλήψεις, αἱ αδυναμίαι τήν πολυοροκοῦσι, πολλάκις δὲ άποτυποῦσιν επ' αὐτῆς τὰς κηλίδας των. Τὰς κηλίδας αὐτὰς πρέπει ν' άποκαθάρωμεν συντόμως εἰς ήμέρας, κατὰ τὰς όποίας γενική επιτελεῖται άποκάθαρσις, αἱ ψυχικαὶ αὐταὶ κηλίδες θ' άποτελέσωσι τήν μεγαλειότεραν άντινομίαν πρὸς τήν ὄλην επιδιωκομένην λαμπρότητα και θὰ ὑποτιμήσωσιν ήμᾶς αὐτούς έν αὐτῇ μας τῇ συνειδήσει.

Διὰ νά έορτασθῶσιν αἱ εὐσημοὶ ήμέραι αὐταὶ ὑπερόχως, πρέπει αἱ φροντίδες τής ανακαινίσεως ν' άρχίσωσιν από τής ψυχῆς μας αὐτῆς, ήτις τότε, άπαλλαγείσα τοῦ ὄκληρου φόρτου τῶν έλαττωμάτων της, θὰ παρουσιάσῃ τὸν ὡραιότερον και λαμπρότερον διάκοσμον, ανάλογον πάντως πρὸς τὰ γεγονότα, τῶν ὄποιων τήν επέτειον τελοῦμεν.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΟΥ ΒΑΙΝΕΙ;

Τὸν εἶδα νά έξέρχεται βιαστικῶς από τὸ προαύλιον ενός ένοριακοῦ ναοῦ τοῦ Πέραν. Ἦτο κατακόκκινος με μάτια διεσταλμένα, με μορφὴν ὠργισμένου άνθρώπου, ὁ ὁποῖος πρὸ δύο λεπτῶν διεπληκτιζέτο ή ὕβριζετο με κάποιον.

Ἄν δέν ήτο πρῶτ' και ἂν δέν τὸν έβλεπα από ποῦ έβγήκεν, έξάπαντος θὰ τὸν ὑπέθετα για μεθυσμένον.

— Τί τρέχει; τὸν ήρώτησα.

Ἐκείνος εἰς τήν έρώτησίν μου έφάνη ὡσάν νά έξυπνησεν από βαρὺ ὄνειρον, με παρετήρησε καλά, καθὼς θὰ παρετήρει κάποιος ὕνοβάτης. Ἐπειτα μοῦ εἶπε:

— Μπα, εὐ εἶσαι; τί καλά! Εἶχα ανάγκην από κάποιον νά ξεθυμάνω. Μὴ τὰ ρωτᾷς, φίλε μου, μὴ τὰ ρωτᾷς.

Και με παρέσυρε πρὸς τὸν δρόμον του.

Και ήρχισε νά μοῦ λέγῃ:

— Ἦμην, καθὼς φωντάζεσαι, εἰς τήν εκκλησίαν. Ἐπῆγα εκεί για νά αφήσω μιά δεκάρα και μαζί μ' αὐτήν και τής σκουτούρες και τὰ βάσανα τής ζωῆς. Ἐπῆγα δια νά προσευχηθῶ, ή, ἂν θέλῃς, δια νά λησμονήσω. Ἐκαμα ὅ,τι συνήθως κάμνει ὁλος ὁ κόσμος τῶν πιστῶν και ὕστερον έπῆγα και έστάθην κοντὰ σὲ μιά κολόνα και ήμην διατεθειμένος νά μείνω εκεί μερικά λεπτά. Ἐστρεψα γύρω τὸ βλέμμα μου. Η εκκλησία δέν ήτο γεμάτη. δεξιὰ μου μερικά καπέλλα και μερικὲς γούνες έφανέρονον τήν ὕπαρξιν κυριῶν. Ἄριστερά μου μερικά παλτά και χυδαῖες γαλότσες: ήσαν οἱ άνδρες.

— Ἐως εἶδῶ δέν βλέπω τί εκείνο, ποῦ σ' έκαμε νά θυμώσης.

— Δύο λεπτά και θὰ τὸ μάθῃς. Λοιπόν, δεξιὰ μου, εἰς τήν ἰδίαν γραμμὴν, παρετήρησα μίαν κόρη. Ἦτο νέα, πολὺ νέα άκόμη, εἶχε τήν ὡραιότητα καὶ δίδει ή φύσις εἰς τήν νεότητα, και χωρὶς νά ήτο καλλονή, έν τούτοις ήτο απ' εκείνας, τὰς όποιας ὀνομάζομεν χυριτωμένας...

— Αὐτὸ λέγεις προσευχήν;

— Κακέ. Ὅλα αὐτὰ, ποῦ σοῦ λέγω, έχουν τὸν ρόλον των μέσα σ' αὐτήν τήν ὑπόθεσιν. Ἄκουσε μόνον προσεκτικὰ και μὴ φαντασθῆς, ὅτι εἶναι ὑπεροβλικά ή έξωγκωμένα. Ἐγὼ δέν εἶμαι δημοσιογράφος για νά έξογκῶνω τὰ πράγματα επί τὸ ὑπεροβλικότερον, λέγω στεγνὴν τήν ἀλήθειαν.

— Σ' εύχαριστῶ δια τὸ κοπλιμένο.

— Μπα, τίποτε. Λοιπόν: τί έλεγα; Ἄ! Ἐνεθυμήθην. Η κόρη λοιπόν αὐτῇ, ποῦ εἶχε τήν ὡραιότητα τῶν ανοίξεων τής ζωῆς της, θὰ ήτον ὡραία ἂν δέν έξητοῦσεν αὐτὴ κατὰ τήν αντίληψίν της νά διορθῶσθαι τὰ σφάλματα τής φύσεως. Και πῶς; Θεέ μου! πῶς; Ὅλα τὰ χρώματα τής πυξίδος τοῦ ζωγράφου είχαν μεταπηδήσει επάνω της. Τὸ μαῦρο εύρέθη εἰς τὰ μάτια της και τὰ φρούδια της, τὸ ρῶς εἰς τὰ μάγουλα, τὸ κρέμ εἰς τὸν λαμόν, τὸ κόκκινον εἰς τὰ χεῖλη... Και ὅλα αὐτὰ έφυγαν από τήν πυξίδα τοῦ ζωγράφου με τήν βοήθειαν μιάς βούρτσας, ενός κραιγιόν ή ενός βαμβακιού. Ἄλλά τὸ κακὸν δέν φθάνει εἰς εἶδῶ. Η κόρη αὐτῇ, ποῦ χωρὶς νά έχῃ καμμίαν ανάγκην νά βαφῆ, ήτο βαμμένη πολὺ άγρια, ἂν και για τήν τουαλέττα της αὐτῇ θὰ έχρειάσθη πολλές ὥρες, ένόμισεν, ὅτι δέν εἶχε τελειώσει ή ένόμισε κάτι άλλο, ὅτι ή εκκλησία εἶναι τὸ καμαρίνι της, τὸ λαμπορατοῦρ τής καλλονῆς της.

— Και τί έκαμε;

— Ἄκουσε. Μεταξὺ δύο σταυρῶν και δύο τροπαριῶν, εκείνη, ὡς νά μὴ ήτο κανεὶς κοντὰ της, ανοίγει τὸ τσαντάκι της και βλέπω νά βάζῃ τὸ χέρι της μέσα. Η κίνησις αὐτῇ δέν θὰ με έξένιξεν, ἂν μ' αὐτὴν έβγαζε τὸ μαντύλι της ή τὸν πορτιμονέ της: ἀλλ' έβγαλεν άντ' αὐτῶν ένα καθρεπτάκι, τὸ έτοποθέτησεν εμπρὸς της και ήρχισε νά παρατηρῆ τὸ πρόσωπόν της μέσα σ' αὐτό.

— Ἐλα δά!

— Φύλαξε τήν άπορίαν σου δια τὰ περαιτέρω. Ἄφοῦ λοιπὸν εκυτάχθηκα καλά-καλά, βάζει πάλι τὸ χέρι της εἰς τὸ μαγικὸ τσαντάκι και τί βγάζει; ἂν τὸ βρῆς.

— Τί;

— Ἐνα μπομπὸν γεμάτο από ποῦδρα, τὸ όποιον περιέφερε μιά και δύο φορές εἰς τὸ πρόσωπόν της και έξηκολούθει νά τὸ κόμῃ με μίαν τέτοιαν ἀπάθειαν και ἀφέλειαν, ὡσάν νά έκαμε τὸ φυσικώτερον πράγμα τοῦ κόσμου. Ἐνῶ έκαμνεν αὐτό, ὁ γέρον παπᾶς από τήν Ὁραϊάν Πύλην έλεγεν εἰς τὰ πλήθη: «Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας». Δέν εἶχα τήν ὑπομονὴν νά μείνω περισσότερον. Ἐγὼ ὅταν έμπαινα, ένόμισα, ὅτι μοίαινω εἰς τήν εκκλησίαν και ὄχι σὲ μπουδουάρ κοκόττας και έφυγα για νά πάω στὸ δωμάτιό μου ποῦ μοιάζει ἴσως περισσότερο με εκκλησία, παρὰ με μπουδουάρ. Ἐσχισα τὸ πλήθος ποῦ έν τῷ μεταξὺ εἶχε μαζευθῆ και έπετάχθηκα έξω.

Και ὁ φίλος έξηκολούθησεν ήρεμότερον, άφοῦ δέκοψε μερικά λεπτά τήν ὀμιλίαν του:

— Ἐλα, φίλε μου, νά φιλοσοφήσωμεν με τήν mentalité αὐτῆς τής κόρης και με τήν mentalité ὄλων αὐτῶν τῶν κοριτσιῶν μας, ποῦ βλέπομε νά περνοῦν μπροστὰ μῖς άγνώριστα, μετομορφωμένα, με χίλιες δύο ἀηδίες στὸ πρόσωπο και στὸ σῶμα, με χίλια δύο τσακίσματα και ξετσιπωσιές. Γιατί τὰ κάμνουν ὄλ' αὐτὰ; Ἄν νομίζουν, ὅτι γίνονται ὡραιότερες, τὰς συλλυποῦμαι δια τήν βλακώδη αντίληψίν των, διότι καμμιά φορά δέν εἶναι ὡραῖον εκείνο ποῦ ξεπάζει τόσον άγρια και δέν ὀμιλεῖ ἀπαλά-ἀπαλά στήν ψυχὴν εκείνου ποῦ τὸ βλέπει. Ὅλα τὰ καλλιτεχνήματα ποῦ εἶναι ὀνομαστὰ στὸν κόσμον δια τήν ὡραιότητά των, τέτοιαν έντύπωσιν δίδουν εἰς τὸν θεατῆν.

Ἄν πάλιν τὸ κάμνουν δια νά προσελκύσουν γαμβρούς, τὰς οἰκτεῖρω δια τήν ἀπάτην των. Κάμνουν ὅ,τι δηλαδή χρειάζεται δια νά επιτύχουν τὸ έναντίον και τὸ έναντίον αὐτὸ τὸ επιτυγχάνουν θαυμάσια: ή μένον γεροντοκόρα ή διαφθείρονται... Διότι σήμερον και ὁ πεδὸ τρελλὸς γέρος σάν θελήσῃ νά νυμφευθῆ δέν θὰ πάρῃ ποτὲ ένα κορίτσι τοῦ εἶδους αὐτοῦ, ποῦ τοῦ ένθυμίζουν μερικὰς γνωριμίας τοῦ μπαρ και τοῦ καφέ σαντάν.

Ἐπροχωρήσαμεν άκόμη ὀλίγον: ὁ συνοδός μου έσταμάτησε κάτω από ένα σπῆτι, τὸ σπῆτι του, και μοῦ εἶπε:

— Σ' αφήνω, φίλε μου, θ' ἀναιβῶ στὸ δωμάτιόν μου για νά προσευχηθῶ στὸν Ὑψιστον: θὰ τὸν παρακαλέσω νά γλυτώσῃ τὰ κορίτσια μας απ' αὐτὴν τήν επίμονον άνοησία... Κάμε και σὺ τὸ ἴδιο ἂν συμφωνῆς.

Ἐγὼ όμως δέν προσηυχῆθην ὑπέρ τής μεταμορφώσεως, ἀλλ' έσυρα εἶδῶ τὰς γραμμὰς αὐτὰς. Τὸ θαῦμα δέν τὸ περιμένω από τὸν οὐρανόν, τὸ περιμένω από τὰς ἰδίας.

Θ. Κ. Μ.

ΣΤΙΧΟΙ

Ποτέ.

Ποτὲ δέν έκαμα κακό,
κανένα δέν πειράζω,
χαρές, τραγούδια και φιλιὰ
ὄπου σταθῶ μοιράζω.

Τὴν σύμφορᾶ τήν αγαπῶ!
σ' ὄλον τὸν κόσμο θὰ τὸ εἰπῶ,
και ἂν εἶναι άμαρτία,
εὐ εἶσαι ή αἰτία.

ΔΟΓΜΕ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ

Η ΓΥΝΗ ΚΑΙ Ο ΦΙΛΟΓΥΝΗΣ ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ*

Ὅτε τὰ παράλια τῆς Σαλαμίνας, τῆς Μυκάλης καὶ τοῦ Ἄρτεμιόου, καὶ τὰ πεδία τοῦ Μαραθῶνος, τῶν Θερμοπυλῶν καὶ τῶν Πλαταιῶν ἀνέπεμπον τοὺς ἐπινικίους ὕμνους, τὸ δὲ κλεινὸν τῶν Ἀθηναίων ἄστυ καθίστατο τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ κόσμου παντὸς τὸ κοινὸν παιδευτήριον, ἀνὴρ μεγαλοφυΐας, ἀναπτύξας τὴν ἡγεμονίαν τῶν Ἀθηναίων, κατεῖχεν ἐλευθέρως τὸ πλῆθος καὶ συνέδεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ μετὰ τῶν μεγάλων λογοτεχνῶν καὶ καλλιτεχνῶν καὶ ἔλαβε τὴν τιμὴν τῆς πολιτικῆς καὶ πνευματικῆς τῆς πατρίδος τοῦ ἀναπτύξεως. Ὁ Περικλῆς, φύσει ἔχων τὰς ἀκρας ἀρετὰς τοῦ Ἀττικοῦ χαρακτήρος, τὸ ὀξύνουν, τὸ φιλομαθὲς καὶ τὸ φιλόκαλον, κατέστη δ κληρονόμος τῶν προτερημάτων ἀπάντων τῶν προκατόχων τοῦ πολιτικῶν καὶ στρατηγικῶν ἀνδρῶν, ἔκαμε δὲ τὴν πόλιν τῆς Παλλάδος ἐκ μεγάλης εἰς μέγιστην καὶ ἐνδοξοτάτην.

Οἱ Ἀθηναῖοι τότε, προκόψαντες κατὰ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν δόξαν, ἐσχημάτισαν ἀξιόλογον θαλασσίαν ἡγεμονίαν. Καὶ εἰς τὸ πρυτανεῖον τῆς σοφίας, τὸ κοινὸν παιδευτήριον καὶ μουσεῖον τῆς Ἑλλάδος, πανταχόθεν συνήρχοντο ποιηταί, φιλόσοφοι, λογογράφοι, καλλιτέχναι καὶ ἄλλοι ἐπιστήμονες, ἔφερε δ' ἕκαστος, εἴτε Ἀθηναῖος, εἴτε ξένος τὰ πνευματικά του κεφάλαια. Ὅχι μόνον δὲ τὰ γυμνάσια καὶ αἱ παλαίστραι καὶ αἱ σχολαὶ πάσης παιδείσεως, ἀλλὰ καὶ οἱ ναοὶ καὶ αἱ ἐορταὶ καὶ αἱ πανηγύρεις καὶ οἱ μουσικοὶ καὶ οἱ ποιητικοὶ ἀγῶνες, καὶ αἱ στοαὶ καὶ τὰ θέατρα, καὶ ἡ ἀγορὰ καὶ ἡ ἐκκλησία, καὶ οἱ περίπατοι καὶ οἱ οἴκοι καὶ τὰ δικαστήρια καὶ αὐτὰ τὰ δεσμοτήρια ἐχρησίμευον εἰς συζήτησιν καὶ φωτισμόν. Καὶ τὰ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ πρὸς πολὺν γενόμενα δημόσια καλλιτεχνικὰ ἔργα, παρὰ πάντων θαυμάζονται, ὡς νὰ ἔχωσι πνεύμα ἀειθαλῆς καὶ ψυχὴν μηδέποτε γηράσκουσαν. Διὰ τοῦτο καὶ ἄσμενοι μέχρι σήμερον προσέρχονται εἰς τοὺς ἱεροὺς τούτους τόπους καὶ προσκυνοῦσι τὰ ἐν αὐτοῖς ἱερά λείψανα, οἱ σοφοὶ πάντων τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν. Καὶ εἶχε μέγα δίκαιον ὁ εἰπὼν «τοῖς τε νῦν καὶ τοῖς ἔπειτα θανατοῦσθόμεθα».

Τότε ὡς ὄργανον τῶν ἐννοιῶν καὶ τῶν συναισθημάτων τῆς χρονικῆς ἐκείνης περιόδου ἀνεπτύχθη καὶ ἠϋξήθη τὸ πρωτοτυπώτατον εἶδος τῆς ἑλληνικῆς λογοτεχνίας, τὸ δράμα. Ὁ δὲ πατὴρ τῆς τραγωδίας Αἰσχύλος, ὁ μέγιστος τραγικὸς Σοφοκλῆς καὶ ὁ τραγικώτατος Εὐριπίδης, εἶναι τῆς τραγικῆς ποιήσεως οἱ κορυφαῖοι καὶ ἐπιστημότατοι ἀντιπρόσωποι. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἀναλαβόντες τὴν ἐκπαίδευσιν τῆς νεολαίας σοφισταί, σχετικῶς τὸ πρῶτον πρὸς τὴν θρησκείαν καὶ τὴν πολιτείαν φερόμενοι, ὑπέσκαπτον μετὰ ταῦτα παρ-

ρησίαι καὶ συστηματικῶς τὰ θεμέλια τῆς πολιτείας καὶ ἐπετάχυνον τὴν ἀποσύνθεσιν τῆς πίστεως καὶ τῶν ἀρχαίων διατάξεων, ἐντεῦθεν μεγίστη ἦτο ἡ ἐπίδρασις τῶν σοφιστῶν τούτων ἐπὶ τὴν χαλάρωσιν τῆς θρησκείας καὶ τῶν ἠθῶν καὶ τὴν τελείαν μεταβολὴν τῆς καθόλου παιδείσεως. Καὶ ἐνῶ ἡ παιδείσις περιωρίζετο τέως εἰς τὴν μουσικὴν, τὴν γυμναστικὴν καὶ τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς ἀναγνώσεως τῶν ποιητῶν καὶ τῆς ἀρχαίας ἠθικολογίας, οἱ σοφισταὶ τότε ἀνέλαβον τὴν ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν τῆς νεολαίας. Δεινότατον λοιπὸν ὑπέστη τότε κλονισμόν τὸ θρησκευτικὸν οἰκοδόμημα τῶν Ἑλλήνων, ἡ θρησκεία ἐκείνη, ἡ ὁποία ὑπῆρξε τὸ προσφιλέστατον ἐντύπωμα τῶν ποιητῶν καὶ τῶν καλλιτεχνῶν, ζῆ δὲ αὕτη αἰωνία καὶ ἀθάνατος εἰς τὰ ἔκπαγλα ἐκείνα ἀριστουργήματα τοῦ ἰδανικοῦ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος κόσμου, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ σήμερον ἀκόμη ἡ ἀνθρωπότης ὄλη, διάφορος καὶ ποικίλη κατὰ τὴν γλῶσσαν, τὴν καταγωγὴν καὶ τὸ θρήσκευμα, προβεβηκυῖα εἰς ἄλλην ἄλλου πολιτισμοῦ περιωπὴν, φέρεται ὀπίσω, ἐλαυνομένη ὡς διὰ μαγικῆς δυνάμεως, ἵνα συναντήσῃ τὸν Ὀλυμπον, τὴν Ὀλυμπίαν καὶ τοὺς Δελφοὺς καὶ περισυλλέξῃ τοὺς μύθους ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἐξ ἀνθέων καὶ στεφάνων συνηρημολόγησαν αἱ Μοῦσαι καὶ αἱ Χάριτες τῆς Ἑλλάδος.

Αὐτοὶ οἱ λειτουργοὶ τῆς θρησκείας ἦσαν ἀνίσχυροὶ νάντιπαλαίωσι πρὸς τὸν τὰ πάντα ἀρνούμενον ὀρθολογισμόν. Οἱ νόμοι καὶ ἡ περὶ τὴν ἠθικολογίαν δὲν ἠδύναντο νάνορθώσωσι τὴν ἠθικῶς πεπτωκυῖαν ἐκείνην κοινωνίαν καὶ νὰ ἐνισχύσωσι τὸ ἀξίωμα τῶν περιφρονηθέντων ἠθικῶν νόμων καὶ τὰς συντηρούσας τὴν πολιτείαν δυνάμεις. Μόνος ὁ συνδυασμὸς φιλοσοφίας καὶ ποιήσεως θὰ κατώρθου νὰ ἐξασκήσῃ τὰς ὑπὸ τῆς σοφιστικῆς προξενηθείσας ζημίας, νὰ παραστή τοῦ δήμου διδάσκαλος καὶ ὀδηγὸς καὶ ἐν μέσῳ τῆς ἐγωιστικῆς κινήσεως τοῦ καθημερινοῦ βίου νάντιτάξῃ σωτηρίαν ἀντίδρασιν εἰς τὴν διαλυτικὴν ἐπενέργειαν τοῦ πνεύματος τοῦ αἰῶνος. Καὶ τὸ θέατρον ἐκρίθη πάντοτε τὸ ἐπιτηδειότατον ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποῖου διεγείρουσι τὸ διαφέρον τοῦ δημοσίου καὶ κερδίζουσι καὶ αὐτῶν τῶν ἀμορφῶτων πνευμάτων τὴν ἀγάπην πρὸς τὰ γράμματα καὶ τὴν ἠθικὴν. Διότι ὅλα τὰ συναισθήματα τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς εὐρίσκουσι θέσιν ἐν τῷ δράματι καὶ ὀ,τιδήποτε καὶ ἀν ἦναι τὸ προκαλοῦν τὰ δάκρυα ἢ τὸν γέλωτα ἡμῶν, ταῦτα λαλοῦσι τὴν ζωηροτάτην καὶ τὰ μάλιστα εὐπρόσδεκτον γλῶσσαν πρὸς ἀποδοχὴν νέων ἰδεῶν καὶ συναισθημάτων. Τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ Εὐριπίδης, ἀκολουθῶν ὡς πρὸς τὰ φυσικὰ μὲν τὰ δόγματα τοῦ Ἀναξαγόρου, ἐν τῇ ἠθικῇ δὲ τὴν γενναίαν καὶ ἐπιτυχῆ ἀντίπαλον τῆς σοφιστικῆς Σωκρατικῆν φιλοσοφίαν, δὲν ἐπρέσβευεν ὅ,τι ὁ κοινὸς ἀπαιδευτος ὄχλος, ἀλλ' ἠγωνίζετο παντὶ σθένει νὰ προσφέρῃ εἰς τοὺς συγχρόνους τοῦ ἰδίου στοχασμοὺς καὶ διὰ τῆς ποιητικῆς μορφῆς ἐσκόπει πάντοτε νὰ μεταδίδῃ τὰ ἐκ τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης πορίσματα, διὰ τοῦτο ὁ ἀπὸ σκηναῆς φιλόσοφος προσηκόντως ἐπωνομάσθη.

Παραλαμβάνων δὲ ὁ ἡμέτερος φιλόσοφος ποιητῆς τὰς ὑποθέσεις τῶν δραμάτων του ἐκ τοῦ κύκλου τῶν ἠρωικῶν χρόνων, ὡς καὶ οἱ προκατόχοί του, ἠναγκάζετο ἀναποφεύκτως νὰ διασκευάζῃ τοὺς μύθους, ἵνα θέσῃ αὐτοὺς

ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὰς φιλοσοφικὰς του ἀρχάς. Καὶ ἄλλοτε μὲν ἀπέριπτε τοὺς περὶ θεῶν κοινούς μύθους, καὶ τὸ λαμπρὸν καὶ ἰδανικὸν τῆς ἑλληνικῆς πολυθείας οἰκοδόμημα κατέπιπτεν ἐνώπιον αὐτοῦ εἰς ἐρείπια, αὐτὸς δὲ ἐτόλμα ἀπὸ σκηναῆς νὰ παριστᾷ καθαρωτέρας περὶ τῶν θεῶν καὶ τοῦ κόσμου θεωρίας, ἄλλοτε δὲ ἠρέσκετο νὰ ἐπιδεικνῆθῃ εἰς τοὺς θεατὰς τὴν μωρίαν καὶ ἀτοπίαν πολλῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα οἱ Ἀθηναῖοι ἐπίστευον καὶ ἐτίμων ὡς ἱερά. Καὶ δὲν ἐπεζήτηε μόνον νὰ παρέχῃ εἰς τοὺς θεατὰς ἀπόλαυσιν τινα διὰ τῆς καταδείξεως τῆς μεγάλης προόδου τῆς ποιητικῆς αὐτοῦ τέχνης, ἀλλ' ἐπεθύμει πρὸς τοῦτοις νὰ κηρύττῃ καὶ αὐτοὺς τοὺς νόμους τῆς ἠθικῆς καὶ θεωρούμενος ἀναντιρρήτως εἰς τῶν μεγίστων προφητῶν καὶ διαπρυσίων κηρύκων τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὸν πλησίον ἀγάπης, παριστάνει εἰς κάλλιστον εἶδους λόγου τὰς σεμνοτάτας καὶ ὑψηλοτάτας εὐνοίας καὶ τὰ ἰδεώδη τῆς ἀρετῆς. Τεχνηέντως δὲ περικόπτων τὴν ἰδανικὴν μεγαλειότητα τῶν ἠρώων καὶ τῶν ἠρωίδων του, εἰκονίζει πιστῶς οὐχὶ τὸ ἦθος τούτων, ἀλλὰ τὰς σφοδρὰς ὀρέξεις καὶ τὰς βιαίας ὀρμὰς τῶν συγχρόνων του, διὸ καὶ ὀρθῶς ἔλεγεν ὁ Σοφοκλῆς, ὅτι «αὐτὸς μὲν ποιεῖ τοὺς ἀνθρώπους οἴους δεῖ, Εὐριπίδης δὲ οἴοι εἶσιν». Πανταχοῦ δὲ ὁ ἔμπειρος τῆς σοφιστικῆς διαλεκτικῆς τραγικὸς ζητεῖ νὰ ἐμφυσήσῃ εἰς τὸν ἄγονον καὶ ἄσκοπον μύθον τῆς παραδόσεως τὴν ἠθικὴν ἰδέαν ἐκ τῆς ὁποίας ὀρμάται καὶ εἶναι πλήρη τὰ θαυμάσια αὐτοῦ ἔργα ἠθικῶν γνώμων καὶ ἀξιωμάτων. Διὰ τοῦτο καὶ ἐκέρδησε τὴν εὐνοίαν τῶν τε συγχρόνων καὶ τῶν μεταγενεστέρων, ὅσον κανεὶς ἄλλος δραματικὸς ποιητῆς, ἀξιοθεῖς νὰ διατελῇ αἰεποτε ὁ καθηγεμῶν τῶν νέων καὶ τῶν γερόντων ὁ σύντροφος. Καὶ ὄχι μόνον ποιηταὶ καὶ καλλιτέχναι, ρήτορες καὶ φιλόσοφοι, λογογράφοι καὶ ἰδιῶται εἶχον τὸν Εὐριπίδην προσφιλέστατον αὐτῶν ἀνάγνωσμα, ἀλλ' ἐδιδάχθη καὶ εἰς ἀπωτάτας αὐλάς καὶ πανταχοῦ διήγειρε, καὶ μέχρι σήμερον διεγείρει, ἀκράτητον ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐνθουσιασμόν· καὶ ὡς πρότυπον διετέλεσεν ἀπομιμήσεως πολλῶν Λατίνων καὶ τῶν νεωτέρων μεγάλων τῆς Εὐρώπης ποιητῶν. Οἱ δὲ ἱεροὶ τῆς Ἐκκλησίας πατέρες πολλὰς ρήσεις τοῦ ποιητοῦ τούτου προσάγουσι πρὸς στήριξιν τῶν θεῶν δογμάτων τοῦ Χριστιανισμοῦ, τοῦ ὁποῖου δικαίως πρόδρομος ἀνακηρύττεται.

Ἄπασαι αἱ τραγωδίαι τοῦ Εὐριπίδου περιέχουσιν ἀκριβεῖς καὶ λεπτὰς παρατηρήσεις περὶ γυναικείων ἠθῶν καὶ χαρακτήρων. Καὶ πολλαχοῦ πᾶσαι αἱ ἐμπαθεῖς πράξεις, πάντα τὰ τολμηρὰ ἐπιχειρήματα καὶ τὰ μετὰ δόλου ἐπινενοημένα σχέδια ἀποδίδονται εἰς γυναῖκας, τῶν ὁποίων ἅπλοισι ὑπουργοὶ παρίστανται οἱ ἄνδρες, ὑπηρετοῦντες τοὺς γυναικείους σκοπούς. Ἄλλ' ὁ Εὐριπίδης παριστᾷ τοὺς ἀνθρώπους ὁποῖοι εἶναι· καὶ φέγει μὲν ὅπου εὐρίσκει τὴν κακίαν, ἀλλὰ καὶ ἐξαιρεῖ ἀπαρμιλλῶς τὰ ἐνάρετα γυναικεῖα πρότυπα. Βεβαίως καὶ εἰς τὸν Αἰσχύλον αἱ γυναῖκες ὑποκρίνονται μέγα καὶ ἐξοχον πρόσωπον διὰ τε τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν, ἀλλὰ μᾶλλον παριστάνονται ὡς ὄργανα δυνάμεως τινος καὶ οὐχὶ ὡς αὐτοδούλως ἐνεργοῦσαι ὑπὲρ δικαιοσύνης ἢ ἐκδικήσεως. Θαυμαστοὶ δὲ καὶ λαμπροὶ εἶναι οἱ γυναικεῖοι μεγάλοι

* Διάλεξις γενομένη τὴν 8 Δεκεμβρίου ἐν τῷ Ἑλλ. Φιλολογικῷ Συλλόγῳ ὑπὸ τοῦ κ. Χρ. Παναζίδου, καθηγητοῦ.

τύποι, τοὺς δύο τοὺς μὲ αἴγλην καὶ ἀριστοτεχνικὴν μεγαλοπρέπειαν περιέγραψεν ὁ μέγιστος τραγικὸς Σοφοκλῆς. Ἄλλ' ὁ Εὐριπίδης εἶναι ὁ πρῶτος τῶν ἐξεχόντων Ἑλλήνων συγγραφέων, ὅστις ἠσχολήθη περὶ τὴν φύσιν, τὰ καθήκοντα καὶ τὰ δίκαια τῶν γυναικῶν καὶ ὑπερασπίζει αὐτάς, ὡς θὰ ἔπραττε καὶ γυναικολόγος μεταρρυθμιστῆς τῆς σήμερον, καὶ φαίνεται οἷονεὶ προετοιμάζων τὴν μεγάλην περὶ τῆς γυναικείας χειραφεσίας θεωρίαν τοῦ ὑπάτου γυναικιστοῦ θεοῦ Πλάτωνος.

Ὁ κοινωνικὸς βίος καὶ τὰ οἰκογενειακὰ τοῦ ποιητοῦ μεγάλην ροπήν εἶχον πρὸς τὴν κρίσιν αὐτοῦ. Διότι δις μὲν ἐνυμφεῦθη, λαβὼν γυναῖκα τὸ μὲν πρῶτον τὴν Μελιτώ, εἶτα δὲ τὴν Χοιρίλην, ἀλλὰ φαίνεται, ὅτι ἔλαβε καὶ ἀμφοτέρων κακὴν πείραν. Καὶ εἰς ταύτας τὰς ἐκ τοῦ γάμου διαφορὰς καὶ πικρίας ἀπέδιδον οἱ παλαιοὶ τὰς δσμενεῖς του περὶ τῶν γυναικῶν ἐκφράσεις :

Ὅστις γυναῖκα τῶν πρὶν εἶρηκεν κακῶς ἢ νῦν λέγει τις ἢ πάλιν μέλλει λέγειν—, ἅπαντα ταῦτα συντιθεῖς ἐγὼ φράσω· γένος γὰρ οὔτε πόντος οὔτε γῆ τρέφει τοιόνδ' ὁ δ' αἰεὶ συντυχῶν ἐπίσταται.

(Ἐκάβ. 1178—82).

Καὶ ἀλλαχοῦ :

Γυνὴ τε πάντων ἀγριώτατον κακόν.

(Φοῖν. Ἄπ. Θ.).

Δεινὴ μὲν ἀλκή κυμάτων θαλασσίων, δεινὰ δὲ πύταμοῦ καὶ πυρὸς θερμαὶ πνοαί, δεινὸν δὲ πενία, δεινὰ δ' ἄλλα κακὰ μυρία, ἀλλ' οὐδὲν δεινόν, ὡς γυνή, κακόν.

(Διόλ. Ἄπ. ΙΘ.).

Διὰ τοῦτο καὶ εἰς τὰς Θεοδοφοριαζούσας τοῦ Ἀριστοφάνους αἱ γυναῖκες κατηγοροῦσι τὸν Εὐριπίδην, διότι πολλὰ κακὰ ἔχει πράξει, ἐπίτηδες εὐρίσκων χαρακτήρας πονηρῶν γυναικῶν, οἷαι ἦσαν ἡ Μελανίππη καὶ ἡ Φαίδρα· καὶ διὰ πολλῶν ἀμυνόμεναι καὶ παραδάλουσαι τὰ ἔργα καὶ τοὺς βίους καὶ τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ ἀνδρὸς ἐκάστου ἐπιλέγουσιν : «Ὅτως, ἡμεῖς πολὺ βελτίους τῶν ἀνδρῶν εὐχόμεσθ' εἶναι». Ἄλλ' ἀδίκως ὁ Εὐριπίδης ἐπωνομάσθη μισογύνης· διότι λέγει μὲν ὅτι

τῆς κακῆς γυναικὸς κάκιον οὐδὲν γίνεται, ἀλλὰ καὶ «ἐσθλῆς δ' οὐδὲν εἰς ὑπερβολὴν πέφυκεν ἄμεινον». Τὴν αὐτὴν δὲ γνώμην ἔχουσι πολλοί, ἐν οἷς καὶ ὁ Ἡσίοδος ἔταν λέγει :

Οὐ μὲν γὰρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζει ἄμεινον τῆς ἀγαθῆς, τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ ρίγιον ἄλλο.

Ὡσαύτως δὲ καὶ Φωκυλίδης ὁ Μιλήσιος καὶ Σιμωνίδης ὁ Ἀμοργίνος μετὰ δριμεῖς λάμβους ἀξιόλογον ἔπαινον ἀπονέμουσι πρὸς τὴν χρηστὴν γυναῖκα, τὴν ὅποιαν παραβάλλουσι πρὸς μέλισσαν :

«Τὴν τις εὐτυχεὶ λαβὼν· κείνη γὰρ οἷη μῶμος οὐ προσιζάνει· φίλη δὲ σὺν φιλεῦντι γηράσκει πόσει, τεκοῦσα καλὸν κωῦνομάκλυτον γένος· κάλιπρεπὴς μὲν ἐν γυναιξὶ γίγνεται· πάσῃσι, θεῆϊ δι' ἀμφιδέδρομον χάρις· τοιαύτης γυναικὸς ἀνδράσι χαρίζεται Ζεὺς τὰς ἀρίστας καὶ πολυφραδεστάτας».

Καὶ πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι πολλὰ κατὰ τῶν γυναικῶν εἶπον καὶ λέγουσι, μυριόλεκτοι δὲ ὑπάρχουσιν ἀρχαῖαι γνώμαι καὶ παροιμίαι περὶ πονηρίας καὶ τοῦ ἀπίστου αὐτῶν καὶ ἐν γένει περὶ τῆς γυναικείας φύσεως. Ἄλλ' ἄπειρα ἐπίσης εἶναι καὶ τὰ γνωμικὰ καὶ αἱ παροιμίαι ἐν τῇ γλώσσῃ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ὡς : «Θάλασσα, φωτιά καὶ γυναῖκα, κακὰ τρία», «Ἡ γυναῖκα εἶν' ἄγγελος μὲ τὰ φτερά, μὰ εἶναι κάποτε καὶ διάβολος μὲ τὴν οὐρά», «Ὁμορφο εἶναι τὸμορφο πέντε φορὲς καὶ δέκα, μ' ἀπ' ὅλα ἢ ὁμορφότερο ἢ γνωστικὴ γυναῖκα». Παραπλήσια δ' εἶναι καὶ τὰ παρὰ Σολομῶντι : «Γυνὴ εὐχάριστος ἐγείρει ἀνδρὶ δόξαν, θρόνος δὲ ἀτιμίας γυνὴ μισοῦσα δίκαια», «Σοφαὶ γυναῖκες ὠκοδόμησαν οἶκους, ἢ δ' ἄφρων κατέσκαψε ταῖς χερσὶν αὐτῆς», «Γυναῖκα δ' ἀνδρείαν τίς εὐρήσει, τιμιωτέρα δ' ἐστὶ λίθων πολυτελῶν ἢ τοιαύτη».

Ἐν γένει δὲ πάντες οἱ ἀκριβεῖς ἔτασται τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καὶ τοῦ γυναικείου χαρακτήρος, φέγουσι μὲν τὰς παρατηρουμένας ἐλλείψεις τῆς γυναικὸς, ἀλλὰ καὶ ὑπερεπαινοῦσι τὰ πλεονεκτήματα αὐτῆς· διότι «οὐδεὶς ἀναμάρτητος». Ὅθεν καὶ ἄτοπον εἶναι νάποδίδη-

ται ὁ τίτλος : μισογύνης μόνον εἰς τὸν ἡμέτερον ποιητὴν, ὅστις εἶπε : μισῶ γυναῖκας, αἵτινες ἀντὶ τοῦ καλῶς θανεῖν, ζῆν εἴλοντο καὶ παρήνεσαν κακά». Διότι, διαφερόμενος περὶ τῶν πολιτικῶν ζητημάτων τῆς ἡμέρας καὶ ἰδίως κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἀγωνίζεται νὰ ἐμβάλῃ εἰς τὰς καρδίας τῶν παρισταμένων εἰς τὰς τραγωδίας του τὸν ἱερὸν ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἐνθουσιασμόν καὶ τὴν ἐθελοθυσίαν. Ἡ ἐν Αὐλίδι εὐγενὴς καὶ μεγαλοπρεπὴς πράξις τῆς Ἰφιγενείας, ἢ εἰς τὸν θάνατον ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἐκούσια ἀφοσίωσις τῆς μεγαλοφύχου παρθένου, πρόκειται εἰς πάντας λαμπρότατον παράδειγμα τῆς φιλοπατρίας καὶ τῆς πρὸς τοὺς γονεῖς εὐσεβείας. Εἰς τὴν Αὐλίδα τῆς Βοιωτίας ἦτο συνηθροισμένος ὁ στρατὸς καὶ ὁ στόλος τῶν Ἑλλήνων διὰ νὰ ἐκστρατεύσωσι κατὰ τῆς Τροίας. Ἀλλὰ καμμία πνοὴ ἀνέμου δὲν ἔπνεε καὶ τὰ πλοῖα ἔμενον ἀκίνητα ὡς καθηλωμένα ἐν τῇ θαλάσῃ· διότι ἢ Ἄρτεμις, οὐσα ἐξωργισμένη κατὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἀπήτει, ὡς εἶπεν ὁ ἀριστος μάντις Κάλχας, νὰ θυσιάσῃ ἢ βασιλόπαις Ἰφιγένεια. Ἡ τάλαινα ἀλλ' εὐγενὴς καὶ μεγαλόφρων κόρη, ἔλθοῦσα εἰς τὴν Αὐλίδα, ἀπεφάσισα, λέγει ἢ ἰδίᾳ, μεγαλοφύχως καὶ ὑπερηφάνως, νάποθάνω καὶ θέλω νάποθάνω μὲ γενναϊότητα καὶ νὰ μὴ ἀτιμάσω τὸ γένος μου. Ὁλόκληρος τότε ἢ πατὴρ εἰς ἐμὲ ἀποβλέπει ἀπ' ἐμοῦ ἐξαρτάται νὰ ἐκπλεύσῃ ὁ στόλος καὶ νὰ νικήσωσιν οἱ ἡμέτεροι. Ἀναριθμητοὶ ἄνδρες, φέροντες πολέμου πανοπλίαν, καὶ ἀτρόμητοι ναῦται ἔχουσι τὴν τόλμην νὰ πολεμήσωσι καὶ νάποθάνωσι καὶ ἐγὼ νὰ γίνω ἐμπόδιον εἰς τὴν γενικὴν ταύτην ἡρωικὴν θυσίαν; Ἀδύνατον. Δίδω λοιπὸν τὴν ζωὴν μου εἰς τὴν πατρίδα, θυσιάσατέ με, ἐκπορθήσατε τὴν Τροίαν. Ἡ μνήμη μου θὰ ζῆσῃ ἐπὶ μακρὸν καὶ αὕτη θὰ ἦναι εἰς ἐμὲ καὶ γάμος καὶ τέκνα καὶ δόξα.

(ἔπεται τὸ τέλος)

ΧΡ. ΠΑΝΤΑΖΙΔΗΣ
καθηγητής.

ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΟΠΟΥ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΔΕΚΤΑ ΤΑ ΔΕΛΤΙΑ ΜΑΣ

(Ἴδε καὶ ἐναντι σελίδα).

ΣΤΑΪΝ ΓΑΛΑΤΑ. Ἐνδύματα ἔτοιμα ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν τελειότατα καὶ ὀνομαστὰ διὰ τὴν στερεότητα, κομψότητα καὶ νεωτερισμόν. Ὑποδήματα ἀμερικανικὰ ἀπαράμιλλα τῶν ἐργοστασίων Walk-Over & Stone. Μπονετερι τῶν μεγαλειτέρων Γαλλικῶν καὶ Ἀγγλικῶν ἐργοστασίων. Ὑποκάμισα, Καπέλλα, εἶδη ταξειδίου, Ἐσάρπαι, Ὀμβρέλλαι κλπ. κλπ. Ὅλα ἐκλεκτά, κομψά, ἀνεπίδεκτα συναγωνισμοῦ. Πλουσιώταται συλλογαὶ ὄλων τῶν εἰδῶν. Ἰκανοποιεῖται καὶ ὁ πλέον δυσκολώτερος ἀγοραστής.

Ρ. ΣΟΦΙΑΝΟΣ ΚΑΙ Σ^Α. Γαλατᾶ, Ὁμὲρ Ἀμπιτ χὰν καὶ Μεγάλη ὁδὸς Γαλατᾶ, παρὰ τὸν λουτρόν. Ὅλα τὰ εἶδη τῶν κοσμημάτων, ἄρζαντερι καὶ Μπιζουτερι, ὠρολόγια, ἀλυσίδας, δακτυλίδια, περιδέραια, παντάντ, λάμπας, θερμάστρας, σερβίτσια τοῦ γλυκοῦ καὶ τοῦ τσαῖοῦ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, δίσκους κλπ., ἠγγυημένα διὰ τὴν ἀγνότητα καὶ τὴν καλαισθησίαν των. Εἰς τοῦ ΣΟΦΙΑΝΟΥ εὐρίσκετε τὰ ἐκλεκτότερα Δῶρα τῆς Πρωτοχρονιάς.

ΕΥΡ. ΣΑΜΑΘΡΑΚΗΣ. Γαλατᾶ, Μέγα Ἐθνικὸν Χάνιον. Ὅλα τὰ εἶδη τῆς Ἰαπωνικῆς βιομηχανίας. Βάζα, τάπητες, σερβίτσια τοῦ τσαῖοῦ καὶ τοῦ καφέ, κομψοτεχνήματα, ἔταζερ, μικραὶ θερμάστραι τῆς τσέπης, τραπεζάκια, πλαίσια κλπ. Ἡ Ἰαπωνικὴ καλαισθησία εἶναι πολὺ τῆς μόδας. Ὅλοι ἄς ἐπωφεληθῶσιν ἀπὸ τὴν πλουσίαν συλλογὴν τῶν εἰδῶν αὐτῆς. Διακρίνονται καὶ διὰ τὴν εὐθηνίαν των.

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 244)

Εἰς τὸν κρότον τοῦ περιστρόφου τὸ γκαρσὸν ἔτρεξεν, εἶδε τὸν νέον ἐξηπλωμένον κατὰ γῆς καὶ ἔτρεξε νὰ φωνάξῃ τὸν κύριόν του.

Ἔσπευσεν ἐκεῖνος μὲ δύο-τρεις παρατυχόντας. Ὁ Γεώργιος Εὐκάλυπτος ἦτο ἀναίσθητος, ἔπλεεν εἰς τὸ αἷμα.

Ἦναγκάσθησαν νὰ τὸν τοποθετήσωσι προχείρως κάπου, ἐνῶ ἔτρεξαν εἰς τὸ τηλέφωνον διὰ νὰ τηλεφωνήσωσιν εἰς τὸν πλησιέστερον σταθμὸν τῶν Πρώτων Βοηθειῶν· προτοῦ δὲ ἀκόμη οἱ παρατυχόντες κατορθώσωσιν νὰ τὸν ἐκδύσωσιν καὶ νὰ ἐπιδέσωσιν τὴν πληγὴν, ἔξ ἧς ἔρρεεν ἄφθονον τὸ αἷμα, ἐν αὐτοκίνητον τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ μὲ ἓνα ἰατρὸν καὶ δύο νοσοκόμους ἐφθάσεν εἰς τὸν τόπον τοῦ δράματος. Ἐγένετο ἡ πρόχειρος ἐπίδεξις τοῦ τραύματος καὶ ὁ Γεώργιος ἡμιθανὴς ἢ νεκρὸς μετεκομίσθη εἰς τὸ αὐτοκίνητον, τὸ ὁποῖον σιγά, πολὺ σιγά τώρα ὀλισθαίνει τὴν λεωφόρον Ἀμπελοκήπων διὰ νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν ὁδὸν Κηφισιάς.

Εἰς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν τῆς λεωφόρου ἐκείνης ὑφούται ἀπλοῦν, ἀλλ' ἐπιβλητικόν, λευκὸν καὶ παρήγορον τὸ Μέγαρον τῆς Εὐποΐας, ὃ «Εὐαγγελισμός». Ἐκεῖ οἱ πάσχοντες εὐρίσκουν ἐκτὸς τῆς ἀμέμπτου ἐπιστημονικῆς συνδρομῆς καὶ μίαν οἰκογενειακὴν καὶ μητρικὴν ὄντως περίθαλψιν, ἢ ὁποῖα παρέχεται ἀπὸ τὰς ἀριστοκρατίας ἐκεῖνας τῶν Ἀθηνῶν, αἵτινες ὑπὸ τὴν προεδρείαν σεπτῆς κορυφῆς, προστατεύουν τὸ ἴδρυμα. Ἐκεῖ αἱ Ἀδελφαὶ τοῦ Ἐλέους, κόραι μὲ ὑπέροχα αἰσθήματα καὶ ἀφοσίωσιν προσφέρουσιν εἰς τοὺς ἐξηγνημένους ὀργανισμοὺς τὴν ἀδελφικὴν τῶν περιποίησιν, μαζὶ μὲ τὸ μείδιμα τῆς ἐλπίδος, τὸ ὁποῖον τονώνει καὶ χύνει λυσιπικρον βάλσαμον. Ἐκεῖ εἶναι καὶ ἡ εὐλογία καὶ εὐεργεσίας δαμιλοῦς.

Ἐκεῖ, τὴν πρωΐαν τῆς ἀφιξέως τῆς ἡ Καίτη Καλλιᾶδου κατηρτύθη. Τὴν συνώδευεν ἡ Φανή.

Ἡ διευθύντρια τὰς ἐδέχθη εὐγενῶς.

— Δεσποινίς!

— Ἐρχομαι νὰ σᾶς ζητήσω μίαν θέσιν εἰς τὸ

νοσοκομεῖόν σας, θέσιν Ἀδελφῆς, εἶπεν ἡ Καίτη κάτω ἀπὸ τὸ πυκνὸ βέλο τοῦ πένθους, τὸ ὁποῖον τὴν ἐκάλυπτε. Δὲν εἶμαι πλουσία, εἶμαι ἴσως πολὺ πτωχή, ἐν τούτοις λυπημένη ἀπὸ πρόσφατον πένθος, νομίζω ὅτι θὰ παρηγορηθῶ, ἂν προσπαθῶ νὰ θεραπεύω τὴν δυστυχίαν τῶν ἄλλων.

Ἡ διευθύντρια, πότε ἐπαιζεν εἰς τὰ δάκτυλά της τὸν χαρτοκοπτήρα τοῦ γραφείου της, πότε πάλιν παρετήρει τὴν νέαν ἀτενῶς.

— Εἶμαι ὀλιγαρκῆς, κυρία, παραιτοῦμαι ἀπὸ τὸν χρηματικὸν μισθόν, τὸν ὁποῖον δίδετε εἰς τὸς νοσοκόμους καὶ ἀρκοῦμαι μόνον εἰς τὴν ἀπλὴν διατήρησίν μου.

— Δεσποινίς, ἀπήντησε, τότε ἡ διευθύντρια, θὰ μοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ σᾶς προσλάβω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ποῦ ζητεῖτε, παρ' ὅλα τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα ποῦ δεῖκνυετε· ἀλλ' εὐτυχῶς διὰ τὸ νοσοκομεῖον καὶ δι' ἡμᾶς, ἀπὸ ὀλίγων ἡμερῶν, διὰ γενναίας δωρεᾶς φιλανθρώπου, ἐστήθη μία νέα κλίνη εἰς τὸ χειρουργικὸν τμήμα. Διὰ τὴν κλίνην αὐτήν, ἢ ὁποῖα προορίζεται ὅπως παρέχεται ὅλας δωρεῖν, διορίσθη ἡδὴ μία Ἀδελφή· ὑπολείπεται τώρα ἡ «ἐναλλάσσουσα». Τὸ Συμβούλιον μ' ἐξουσιοδότησε νὰ διορίσω μίαν τῆς ἐκλογῆς μου. Δὲν διστάζω, δεσποινίς, νὰ τὸ κάμω. Ἄν δέχεσθε τὴν θέσιν αὐτήν...

Τὰ μάτια τῆς Καίτης εἶχον ὑγρανθῆ· ἡ καρδιά της μέσα εἰς τὸ λεπτοφυῆς ἐκεῖνο στήθος τῆς νέας ἀνεσκήρτησεν. Ἀπειροὶ διάλογοι ἐπέερασαν κινήματα γραφικῶς ἀπὸ τὸν νοῦν τῆς Καίτης.

— Ὡστε λοιπόν, ἐγὼ νοσοκόμος εἰς τὴν κλίνην, ποῦ ἐπροικισθῆσα εἰς τὸ Νοσοκομεῖον! Ὅλοι λοιπὸν αἱ ἀσθενεῖς ἐκεῖναι ὑπάρξεις, αἱ ὁποῖαι θὰ περάσωσιν ἀπὸ τὸ κρεβάτι αὐτό, διὰ ν' ἀφήσωσιν ἐπάνω του τὰ αἱματωμένα ἴχνη τῶν παραφύρων δραμάτων των, θὰ εἶναι ἀδελφοί μου. Ναι, ἀδελφοί μου. Θὰ τοὺς ἀγαπῶ καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ τοὺς σώζω μὲ τὰς περιποιήσεις μου. Ὅποια εὐτυχία, νὰ εἴπωρῃ κάνας ν' ἀποδίδῃ εἰς τὴν ζωὴν κάποιον ποῦ ἐπέερασεν τὸ κατώφλιόν της! Ὅποια εὐτυχία εἰς ἐμέ, ἂν μοῦ ἀπέδιδον τὸν πατέρα μου!

Καὶ εἰς τῆς κόρης τὸ στήθος εἰσώρμησε μία πνοὴ χαρᾶς καὶ εὐχαριστήσεως. Ἐπέτυχε περισσότερο ἀπ' ἐκεῖνο ποῦ ἐζήτει.

Δι' αὐτό, μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια, ἐσηκώθη, ἐγονάτισε πρὸ τῆς γηραιᾶς διευθυντρίας καὶ ἠσπασθη τὸ χέρι της.

— Εἴμπορετε, κυρία, νὰ μὲ διατάξετε· εἶμαι ἐτοίμη νὰ σᾶς ὑπακούσω.

Ὅλίγας ὥρας κατόπιν, ἡ Καίτη Καλλιᾶδου περιεβόλλετο τὴν ὁμοιόμορφον ἐνδυμασίαν τῶν νοσοκόμων τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ», καὶ ἐφέρετο ἀπὸ στό-

ματος εἰς στόμα τοῦ προσωπικοῦ, ὅτι μία νέα νοσοκόμος διορίσθη, ἡ Ἀδελφὴ Σοφία Παπαδοπούλου. Ὅσον διὰ τὴν Φανήν, ἐκεῖνη κατετάχθη εἰς τὸ Ἄσυλον τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης.

ΚΒ'. — Ἡμέρα συγκινήσεων.

Ἐνῶ ἡ Ἀδελφὴ Θεανὼ καὶ ἡ Ἀδελφὴ Σοφία — δηλαδὴ ἡ Καίτη — δύο φίλαι, δύο συνάδελφοι, ἐπεστάτουσαν εἰς τὴν ἐγκατάστασιν μερικῶν λεπτομερειῶν τοῦ νέου δωματίου, ποῦ ἔφερε τὸν ἀριθμὸν 15, ἦλθε μία εἰδησις ἀπὸ τὸ χειρουργεῖον, ὅτι πρέπει νὰ ἐτοιμασθῇ ἡ κλίνη, διότι μετ' ὀλίγον θὰ ἔφερον ἓνα βαρύντα τραυματισμένον.

Ἡ Ἀδελφὴ Θεανὼ, ἐξησκημένη εἰς αὐτὰ ἀπὸ τὴν προηγουμένην ὑπηρεσίαν της, ἔσυρεν εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου τὴν κλίνην, ἀπεκάλυψε τὸ σκέπασμα καὶ μία λευκότης ἀπαστρέπτουσα ἐλαμψεν, ἔπειτα ἦνοιξεν ἐν ἐρμάριον καὶ ἔβγαλε μερικὰ δοχεῖα, φιάλας, ποτήρια.

Ὅλίγα λεπτὰ μετὰ ταῦτα, ὁ ἰδιάζων κρότος τῶν τροχαλιῶν ἠκούσθη καὶ τὸ φορεῖον, ὠθούμενον ὑπὸ ἐνὸς νοσοκόμου, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον. Ἐκεῖτο ἐπ' αὐτοῦ ἐκτάδην ἐν σῶμα.

Τίς ἦτο;

Ἄγνωστον.

Ἦτο σκεπασμένον μὲ ἐν λευκὸν σινδόνι, ἀλλὰ καὶ τὸ πρόσωπόν του μία πυκνὴ καλύπτρα ἀπέκρυπτεν.

Αἱ δύο Ἀδελφαὶ ἐπλησίασαν. Ἡ καρδιά τῆς μιάς, τῆς Σοφίας Καίτης, ἔτρεμεν. Ἰδοῦ, ὅτι ἐλάμβανε τὸ πρῶτον βάπτισμα τῆς ὑπηρεσίας της, ποῦ εἶναι γεμάτη ἀπὸ πόνους, θλίψεις, συγκινήσεις, ὀδύνας, θανάτους.

Τὸ ἐγνώριζεν ὁμως.

Τὸ φορεῖον ἐτοποθετήθη εἰς τὸ πλευρὸν τῆς κλίνης. Δύο νοσοκόμοι ἐνεφανίσθησαν διὰ νὰ σηκώσωσιν τὸ σῶμα καὶ τὸ τοποθετήσωσιν ἀπὸ τὸ φορεῖον εἰς τὴν κλίνην, ἐνῶ ὁ ἰατρὸς ἔπαιρνε εἰς μίαν γωνίαν τὰς δύο Ἀδελφάς.

— Ὁ ἀσθενὴς εἶναι αὐτόχειρ· ἐπληρώθη εἰς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν, ὀλίγον ἀνωθεν τῆς καρδίας. Ἡ σφαῖρα εἶχεν ἐνοσηνωθῆ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω εἰς τὸ ὄστον τῆς ὀμοπλάτης, ἐξήχθη δὲ πρὸ ὀλίγον κατόπιν δραστηρίας χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως. Ἡ θέσις τοῦ τραυματίου εἶναι οσοβαρὰ, ὃ ὀργανισμὸς ἐξηγνημένος, φοβοῦμαι περιπλοκάς, εἰς κάθε ἀνησχητικὸν σημεῖον εὐθὺς εἰδοποιεῖτε τὸν συνάδελφον τῆς ὑπηρεσίας, θὰ συντάξω τὸ πινακίδιόν του καὶ θὰ σᾶς τὸ στείλω.

(ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΟΠΟΥ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΔΕΚΤΑ ΤΑ ΔΕΛΤΙΑ ΜΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ.

Πέραν, Τεκέ, παρὰ τὸ Τοῦνελ. Ὅλα τὰ νεώτερα βιβλία τῆς διανοῦς φιλολογικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς παραγωγῆς. Βιβλία διὰ δῶρα, εἰκονογραφημένα γαλλικὰ περιοδικά, μυθιστορήματα. Ἐγγραφὰ εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς Ἐπιθεωρήσεις καὶ ἐφημερίδας. Αἱ παραγγελίαι ἐκτελοῦνται ταχύτατα.

ΣΠΥΡΟΣ ΘΕΟΧΑΡΗΣ.

Γαλατᾶ, Κομισιὸν χάν. Εἶδη γραφικῆς ὕλης. Χαρτοπωλεῖον — Σφραγιδοποιεῖον. Ἀφθονωτάτη συλλογὴ καλλιτεχνικῶν δελταρίων εἰκονογραφημένων κλπ.

Θ. ΚΑΡΔΑΜΕΝΗΣ.

Μεγάλῃ ὁδὸς τοῦ Πέραν, ἀριθμ. 156. Ὑποκάμισα, γραβάτες, ὀμβρέλλες, φλανέλλες, κάλτσες, μυρωδικά, ὅλα ἐκλεκτὰ καὶ νεωτεριστικώτατα.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ὨΡΑΙΟΤΗΤΟΣ.

Μεγάλῃ ὁδὸς τοῦ Πέραν. Ὅλα τὰ εἶδη τοῦ καλλωπισμοῦ, τῶν κοσμητικῶν καὶ τῶν ἀρωμάτων, περιποίησις τοῦ δέρματος, κομμώσεις, διατήρησις τῆς ὠραιότητος.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΥ, ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΟΥ ΚΑΙ Σ

Ἔργασίαι ἐκτυπωτικαί, ἐπιμεμελημένα καὶ καλλιτεχνικὰ ὅλων τῶν εἰδῶν.

ΔΥΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΑ

Ζούσα μόνος, κατάμονος, σὲ μιὰν καλύβην, πατρικὸν κτῆμα, ἐπάνω ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἕνας θεόρατος πλάτανος ἀπλωνε, σὰν γίγας ἐκατόγχειρ, τοὺς κραταιοὺς τοῦ κλώνου καὶ τοὺς φουντωτοὺς τοῦ ράμνου. Ἦτο κτισμένη στὰ πλάγια τῆς Καλαχανοῦς, ποῦ ὡς δέκα-δεκαπέντε λεπτά ἀπειχεν ἀπὸ τὸ χωριό. Καλλιεργούσα, ἔσπειρα τὸ γύρω κηπάρι μὲ κάθε λογῆς λαχανικά καὶ ἔσκαπτα, σχηματίζων αὐλάκια, μέσ' ἀπὸ τὰ ὁποῖα διωχέτευα τὸ νερὸ στὰς ρίζας των. Εἶχα καὶ λουλούδια φυτευμένα κάθε ἐποχῆς : Τριαντάφυλλα καὶ βιόλες μονές καὶ διπλές, γαρύφαλλα καὶ γιασεμιά, γιαιτσίνα μοσχομυρωδάτα καὶ ἄλλα πολλά. Ἡ κόρες τοῦ χωριοῦ, αἱ ὁποῖαι ἀναβαίνουσαι κάθε Σαββάτου δεῖλι μὲ τὴν δασκάλα τους, μιὰν σεμνὴν κοπελλούδα, γιὰ νὰ πάρουν κάθαρόν ἀέρα εἰς τὸ ὕψωμα τῆς Καλαχανοῦς καὶ σταματοῦσαν κάτω ἀπὸ τὴν σκιά τὴν παχυλὴν τοῦ πλατάνου μου, γιὰ νὰ ξεποστᾶσουν ἀπὸ τὸν δρόμο, προτιμοῦσαν τᾶνθη μου ἀπὸ τῶν ἄλλων ἀνθοπωλῶν τοῦ χωριοῦ, κέβλεπες σ' αὐτὰ πανηγύρια, στὴν ὀνομαστικὴν ἑορτὴν τῆς δασκάλας καὶ τῶν προϋχόντων, νὰ πηγαίνουν καὶ νᾶρχωνται γιὰ δῶρα καὶ νὰ στολίζουν τὰ εἰκονίσματα τῶν ἁγίων τοῦ ἐκκλησιδίου μας τῆς Παναγίας τῆς Μυρτιάτισσας, καθὼς καὶ τῆς ἁγίας Βάσσης καὶ τῶν δύο-τριῶν ἄλλων μὲ ἄνθη τοῦ κήπου μου. Καὶ αὐτὸ γινότανε, διότι τὰ πουλοῦσα φθηνά, ἢ, τὸ πιθανότερον, ἐπειδὴ συμπαθοῦσαν «τᾶρφανό», καθὼς μάπεκάλουν οἱ συγχωριανοὶ μου ἐν ταῖς συνομιλίαις των. Ἐκεῖ, στὴν καλύβην μου, ἐζοῦσα κατάμονος τὴν ἡμέραν γεωργῶν, τὴν δὲ νύκτα, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τὸ ἀκρογάλαζον τοῦ φεγγαριοῦ, πλέκων καλάθια γιὰ τὸν μάρμα-Γεώργη τὸν μυζηθρᾶ ἀπὸ τὴν χώραν, σφυρίζων συνάμα καὶ ἕνα τραγοῦδι, τοῦ ὁποίου ὁ ἦχος ἀνεκατεύετο μὲ τὰς φωνὰς καὶ τὰ γέλια, ποῦ ἐσέρνοντο κέφθαναν συγκεχυμένα ὡς ἐπάνω, ἀπὸ κάτω, ἀπὸ τὰ ψαροδοκάλυβα τῆς ἀκροθαλασσιᾶς τοῦ Λιλλοῦ, ὅπου παρατέρα, στὸ γιολό, κάποιον ἀόρατο χέρι λὲς κέρριχνε ψήγματα ἀπὸ ἀσῆμι. Δυὸ χρῶνια ζοῦσα αὐτὴν τὴν ζωὴν καὶ τώρα αἰσθανόμουν κάτι τὸ κενὸν γύρω μου.

— Οὔτε τᾶγρίμι ζῆ σὲ τέτοιαν ἐρημίᾳ, ἔλεγα μέσα μου καὶ νοσταλγοῦσα περασμένους κόσμους, ἐνθυμούμενος τὴν καλὴν μου μητέρα, τὴν φιλάσθενον καὶ ξηραγγιανὴν ὁποῦ μέδιδασκε, μικρὸν ἀκόμη παιδί, τᾶλφάβητον. Συκυμένος ἐπάνω στὴ φυλλάδα, σιμά της, ἐδιάβαζα· κιὰν κάποτε ὁ θλιβερός ἀνεμος ὁ φθινοπωρινὸς καὶ ἡ κλαυθμηρίζουσα βροχὴ μοῦ ἔπαιρνε τὴν σκέψιν κέβλεπα ἀφηρημένος τᾶδράχι — τὴ ζῆση της — καθὼς τῶλεγε, νὰ στριφογυρίζη κρεμασμένο μὲ τὸ νῆμα ἀπὸ τὸ κοκκαλιασμένο χέρι της, μοῦ ἔλεγε :

— Στὴ φυλλάδα, παιδί μου, κύττα· διάβαζε.

— Διαβάζω, μάνα, μὰ δὲν μοῦ λὲς ἔχω πατέρα ; Πέθανε ; Ζῆ ; Στὰ ξένα βρῖσκεται ; τὴν ἐρωτοῦσα.

Καὶ ἐκείνη :

— Ἄφες τα, παιδάτσι μου, μάπαντοῦσε. Γλυκεῖά νε ἡ ζωὴ, μὰ οἱ ἀθρῶποι πλάνοι, ἔλεγε σιγὰ μονολογοῦσα, κέσφόγγιζε τὰ δάκρυά της, προσποιουμένη πῶς κάτι μπῆκε στὸν ὀφθαλμόν της.

Καὶ ἄλλοτε πάλιν, ὅταν, ἀφίνουσα τᾶδράχι της, κάρφωνε τὰ βλέμματά της σὲνα σημεῖο τοῦ δωματίου τοῦ πενιχροῦ κέβυθίζετο σὲ μελαγχολικὰς σκέψεις, γιὰ νὰ σκορπίσω τὴν νέκραν, ὅπου, ὡς ἦτον ἀπλωμένη ἐκεῖ μέσα, μῆκαμνε νὰ ριγῶ φρικιαστικά, τῆς διέκοπτα τοὺς συλλογισμούς.

— Αἱ! μάνα, δὲν μοῦ λὲς κάνα παραμῦθι ;
— Δὲν κοίτεσαι ; Λαλοῦν τᾶρνίθια, μοῦ ἀπῆντα χασμωμένη.

— Τῆς διαβεβαίουν, ὅτι μοῦ ἔφυγεν ἡ νύστα καὶ εἰς τὴν ἐπιμονὴν μου ἤρχιζε τὸ παραμῦθι :

Κόκκινη κλωστὴ δεμένη

Στὴν ἀνέμη ντυλιγμένη...

Καί, ὅταν ἐτελείωνε, τὴν ἐρωτοῦσα ἀπὸ κάποιον φόβον, ποῦ ἐγενᾶτο στὴν καρδιά μου, ἐὰν ὑπάρχουν Δράκοι καὶ Ἀνεραΐδες, ποῦ κάμουν κακὸ στοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἐκείνη μὲ ἀπεκρίνετο :

— Ἄμ' δέ, παιδάτσι μου. Παραμῦθι θὰ πῆ ψέμμα.

Κ' ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη τὴν μητέρα μου, ἡ ὁποία ἐπέρασε τὴ ζωὴ της ἐν νηστεῖαις καὶ προσευχαῖς, μιὰν χειμωνιάτικη νύκτα ποῦ ἔκλεισε τὰ κουρασμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ τὸ ξενοδοῦλι μάτια της, γιὰ νὰ μὴν ἐξυπνήσῃ τὸ πρῶτ', ὅποτε τὴν ἤρα νεκρὰν μὲ κάτωχρα, πανιασμένα ἀπὸ τὰς θλίψεις καὶ τοὺς πόνους, χεῖλη, ὅπου ἐξωγραφίζετο ἐλαφρὰ ἡ μελαγχολία καὶ ἕνα χαμόγελο ἀνακουφίσεως. Ἦτον πένθιμος ἀποχαιρετισμὸς στὴν γλυκεῖα ζωὴ καὶ τοὺς πλάνους ἀνθρώπους. Ἦθελα κλάψει πολὺ, παραπολὺ ἐπὶ ἡμέρας καὶ νύκτας, ἀλλ' ἤρα παρηγοριὰ στὰ λόγια, ποῦ μοῦ εἶχε πῆ ὁ παπα-Γρηγόρης ὁ πνευματικὸς ἄλλοτε, ὅταν ἐθόσφαμε μιὰν μικρὰν ἀδελφὴν μου, τὴ Ζαφειρούλα ἢ Ζαφείραν (κατὰ τὴν δασκάλα) καὶ ἔκλαια ἀπαρηγόρητα.

— Τζῆς, μοῦ εἶπε· τζῆς μὲ πλούτη καὶ χαραῖς, μὲ φτώχεια καὶ δάκρυα, τέκνο μου ἀγαπητόν ; Ὄνειρεύεσαι ἀπόθανες ; Ξυπνᾶς στὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν τοῦ ἄλλουνοῦ κόσμου (ἐδῶ σπινθηροβολοῦσαν τὰ μάτια τοῦ παπα-Γρηγόρη τοῦ ρινοφώνου, ἡ φωνὴ του ἐζωντάνευε καὶ μὲ ὕφος ἱεροκήρυκος ἐξηκολούθει) : τοῦ ἄλλουνοῦ κόσμου «ἐνθα οὐχ ὑπάρχει λυψὴ καὶ στεναγμός». Ἄν λυψὴ τὸ κορμί μας τσαλ τζυμωθῆ μὲ τσῆ γῆς τὸ χῶμα, ἡ ψυχὴ μας δὲν παθαίνει τίποτε, μόν' ἀνεβαίνει κεῖ ψηλὰ στὸν ἄλλονε κόσμον, ὅπουδα βρῖσκει τσῆ ἄλλαις ψυχαῖς πῶφυγαν πλειὸ μπρὸς ἀπὸ δαύτηνε. Ὄνειρο εἶν' ἡ ζωὴ· ὄνειρο τὸ κάθε τι.

Ἡ αὐγὴ τῆς πρωτομαΐας τοῦ 18... μὲ ἤρε Ξυπνόν, συλλέγοντα ἄνθη μὲ τὸ ἀχνὸν φέγγος της, διότι ἤθελεν ἐλθεῖ ἡ παραγγελιοδόχος των πολλὰ πρῶτ' νὰ τὰ πάρῃ. Ἄφου ἐμάζεψα ἀρκετὰ κέβράδιζα πρὸς τὸ καλύβι μου, συνήντησα ἕνα πουλάκι, ποῦ ἔπαιζε μὲ ἐν ἄλλο. Ἔσταμάτησα τὰ βήματά μου, δὲν ἤξεύρω διατί, ἀλλὰ πάντως, γιὰ νὰ μὴν ταράξω τὰς ἐρωτικὰς τρυφερότητάς των, τὰς ὁποίας ἐνόμιζα τότε παιδικὰ παιχνιδιά. Καὶ τφόντι εἶπα μέσα μου, διότι ὅσφ ἐμεγάλωνα κατὰ

τὴν ἡλικίαν, ἡ μοναξιά μου ἐπέλεξε τὴν ψυχὴν, οὔτε τᾶγρίμι ζῆ ἔτσι στὴν ἐρημίᾳ. Τὸ κάθε τι, εἴτε στὴν ἐρημον, εἴτε στὴν θάλασσαν μένει, εὐρίσκει σύντροφον καὶ συζῆ μὲ αὐτόν. Ὡς καὶ ὁ Ἄις-Ἀντώνις ἤρε τὸν Διάβολον εἰς τὴν τρώγλην, καθὼς μοῦ διηγεῖτο ἡ μακαρίτισσα μητέρα μου — Θεὸς σχωρέστην — ἀλλ' ἀδιάφορον ἂν ἦτο αὐτὸς καλὸς ἢ κακὸς σύντροφος. Ἦθελα συνεχίσει τὰς σκέψεις, ἂν δὲν ἤκουα νὰ μὲ καλοῦν ὀνομασί. Ἔστρεψα τὸ κεφάλι καὶ εἶδα τὸ Κατερινιὸ (τὴν κόρην τοῦ Κυρ-Μνήμονα, τὴν παραγγελιοδόχον τῆς δασκάλας τοῦ χωριοῦ), ποῦ ἔτσι ὡς ἦτον ξανθὴ καὶ γαλανὴ μὲ χιονόλευκον τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου της καὶ ροδιὰ μάγουλα, μοῦ ἐφάνη ἄνοιξις. Ἦθελε τὴν παραγγελία της. Τῆς ἔδωκα τὰ νωποκομμένα ἄνθη, ποῦ τὰ βελουδένια πέταλά των ἦσαν νοτισμένα μὲ τὴν πρωϊνὴν πάχνην. Τὰ ἐπῆρε μευχαρίστησιν καὶ μοῦ εἶπε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή, ποῦ ἔμοιαζε δοξαριὰ κάποιου ἀπόκοσμου βιολιοῦ, πῶς μὲ συμπαθοῦν αἱ συμμαθήτριά της καὶ αὐτὴ ἰδιαιτέρως μάγαπᾶ κέβγαλε μερικὰ μεταλλικὰ γιὰ νὰ μὲ πληρώσῃ.

— Δὲν τὰ θέ... εἶχα τὴν τόλμη νὰ τῆς εἰπῶ. Πληρώθηκαν μὲ τὴν ἀγάπη σου.

Κοκκίνισε σὰν παπαροῦνα τοῦ κάμπου, μὲ εἶδε μὲ μάτια ὑγρά καὶ θολὰ ἀπὸ πόθον καὶ ἐρρίφθη στὴν ἀγκάλῃ μου· τὰ χεῖλη της, ποῦ ἔκαιαν καὶ ἐδρόσιζαν, ἐνώθησαν μὲ τὰ δικά μου, ἐνῶ τᾶνθη ἔσκορπίσθησαν χάμω στὰ μελαψὰ γυμνὰ πόδια μου καὶ στὰ μικρὰ της γοβίακια. Ἐκείνην τὴν στιγμή μοῦ ἐφάνησαν οἱ οὐρανοὶ ἀνοιγόμενοι καὶ ἀγγελικαῖς ἄρπαις νὰ χύνουν γύρω-τριγύρω ἕνα ἀφθάστου ἁρμονίας τραγοῦδι. Μοῦ ἐφάνη, πρὸς στιγμὴν, σὰν νὰ ἐζοῦσα εἰς ἄλλον κόσμον ἀσπρονέφελον, ἀχνόν, ἕνα κόσμον χρυσῶν ὀνειρῶν καὶ ἰδανικῶν. Ἐκείνη τὴν στιγμή ἂν μοῦ ἔδιδαν στέμμα βασιλικόν, θὰ τὸ πετοῦσα μακρὰν θρυμματισμένο, θὰ τὸ ἀπέριπτα ! Ἦμουν βασιλεὺς μιᾶς καρδιάς. Αὐτὴ ἦτον ἡ ἀρχὴ τῆς ἀγάπης μας. Καὶ ἀκόμη, ὕστερα, τί εὐτυχεῖς ἡμέραις περάσαμε ! Τί φεγγαρόλουστα βράδρια καὶ χρυσαῖς αὐγαῖς ! Τί ὠραῖα δειλινά ! Φιλιά καὶ χάδια ἀτελείωτα. Οἱ θεοί, τοὺς ἔρωτας τῶν ὁποίων ἔμαθα ἀργότερα στὴ μυθολογία, ἂν ἐζοῦσαν, θὰ μᾶς ἐζήλευαν... Καὶ τότε, εἰς τὰς εὐτυχεῖς στιγμὰς, ὅταν σιμὰ ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου ἐρεμβάζομεν μὲ καρφωμένα τὰ βλέμματα, εἴτε στὸν γυαλὸ κάτω τοῦ Λιλλοῦ, ὅπου ἡ ψαροπούλες ἐλκινίζοντο ἐπάνω στὰ κυματάκια ἡδονικά, εἴτε στὴν σχινοφυτεμένη Καλαχανοῦ, ἡ ὁποία ὑψώνετο ἀπὸ τᾶλλο μέρος σὰν ὑπερήφανη γυναῖκα μὲ τᾶναριθμητὰ διαμάντια της — τοὺς κόκκους τῆς μαστίχης, ποῦ σπινθῆριζαν στοῦ ἡλίου τῆς ἀκτίνες — τότε, λέγω, ἐνθυμούμενη τὰ λόγια τοῦ παπᾶ μας, τοῦ πνευματικοῦ τοῦ χωριοῦ μας. Ὄνειρον ἡ ζωὴ.

Ἐπέρασαν τρία ὀλόκληρα ἔτη, νοσταλγῶν τὰ γαλανὰ μάτια τῆς καλῆς μου. Εἶχε φύγει πρὸ πολλοῦ στὴν Σμύρνην «φαιλικῶς». Ὄταν ἐφευγε, μοῦ εἶχεν εἰπεῖ νὰ μὲ μάθη πλειότερα γράμματα ὁ Γιάννης τῆς Βδοξιώς, ὁ ψάλτης τῆς χωριοεκκλησιᾶς νὰ ἐργασθῶ σ' ἕνα ἐμπορικὸ τῆς χώρας καὶ μετὰ τρία χρῶνια νὰ ὑπάγω στὴν Σμύρνην, γιὰ νὰ ἐνώσωμε τὰς τύχας μας. Μαῦρα θὰ φορέσω, καλο-

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΟΡΤΑΣ ΤΟΥ ΟΘΩΜΑΝΙΣΜΟΥ

Ἡ ἐκκίνηση ἀπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν.

Μία καὶ μόνη γνώμη ὑπάρχει :
ὅτι τὸ Ἡμερολόγιον **Ἄσ' Ὀλα**
τοῦ 1914,

εἶναι
ὠραιότατον,
πλουσιώτατον,
ποικιλώτατον
καὶ εὐθηνότατον.

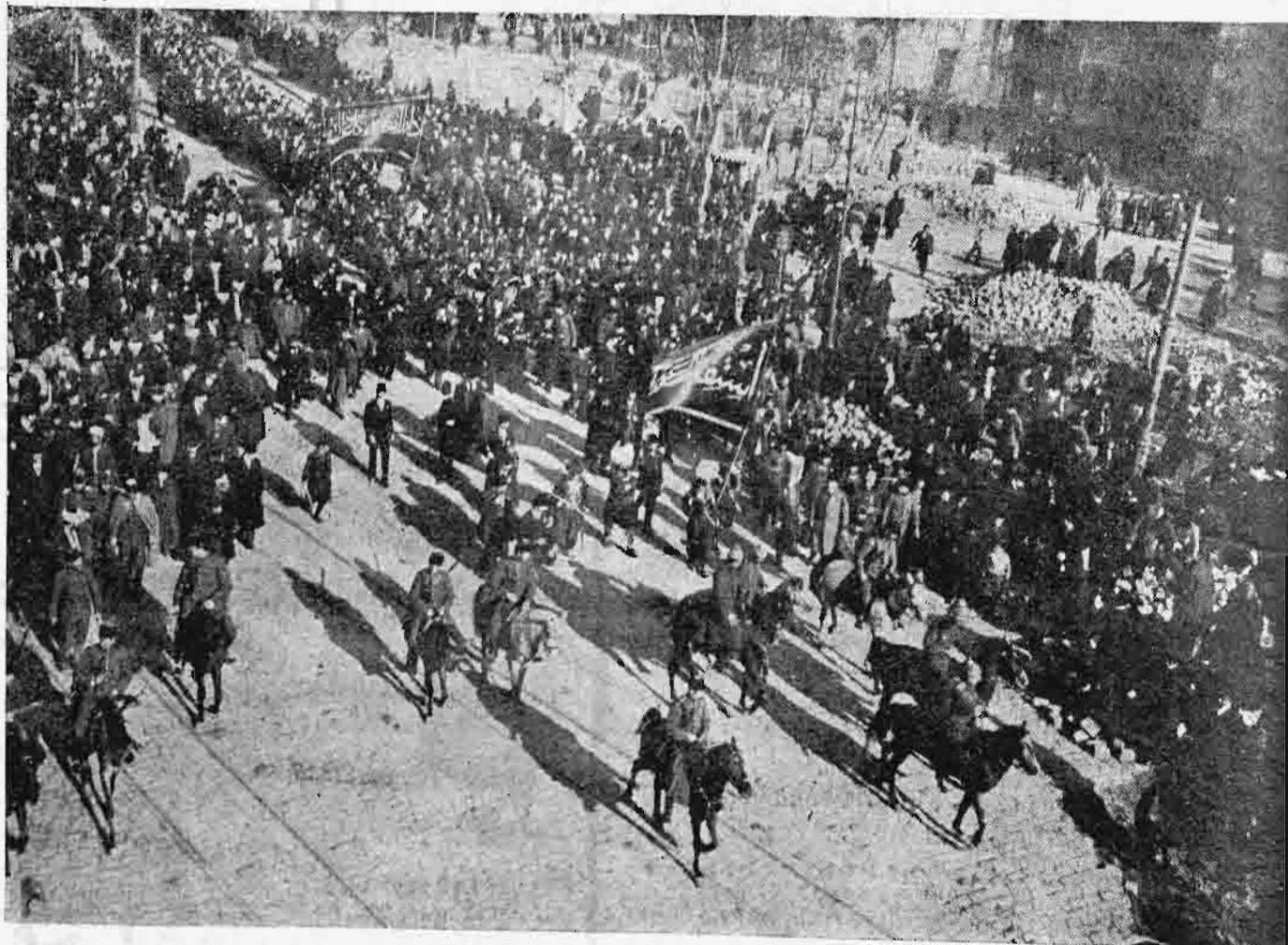
ΔΙ' ΑΥΤΟ καὶ γίνεται ἀνάρπαστον
ἀπὸ ὅλους καὶ ὅλας.

ΔΙ' ΑΥΤΟ καὶ ἀποτελεῖ
τὸ κομψότερον

ΔΩΡΟΝ τῆς ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ.

Τὴν ἐβδομάδα ταύτην τὸ
πρῶτον ἐορτάσθη ἡ ἐπέτειος
τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Ὀθωμα-
νισμοῦ καὶ τῆς ὑπὸ τὸν Ὀσμαν
συμπήξεως αὐτοῦ εἰς κράτος
ἀνεξάρτητον. Αἱ ἐορταί, διοργα-
νωθεῖσαι ὑπὸ τῶν φοιτητῶν,
διεξήχθησαν λαμπρῶς.

Αἱ παρατιθέμεναι φωτογρα-
φίαι, ληφθεῖσαι ἐπίτηδες διὰ τὸ
Ἄσ' Ὀλα ὑπὸ τοῦ κ
Ἄθ. Ἀνδρειωμένου, παρέχουσιν
εἰκόνα τῆς ἐξελίξεως τῆς πομπῆς.

Ἡ πομπὴ μεταβαίνουσα εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας.

Ο άποθανών διευθυντής τής Γαλλικής
Κωμωδίας ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΛΑΡΕΤΙ

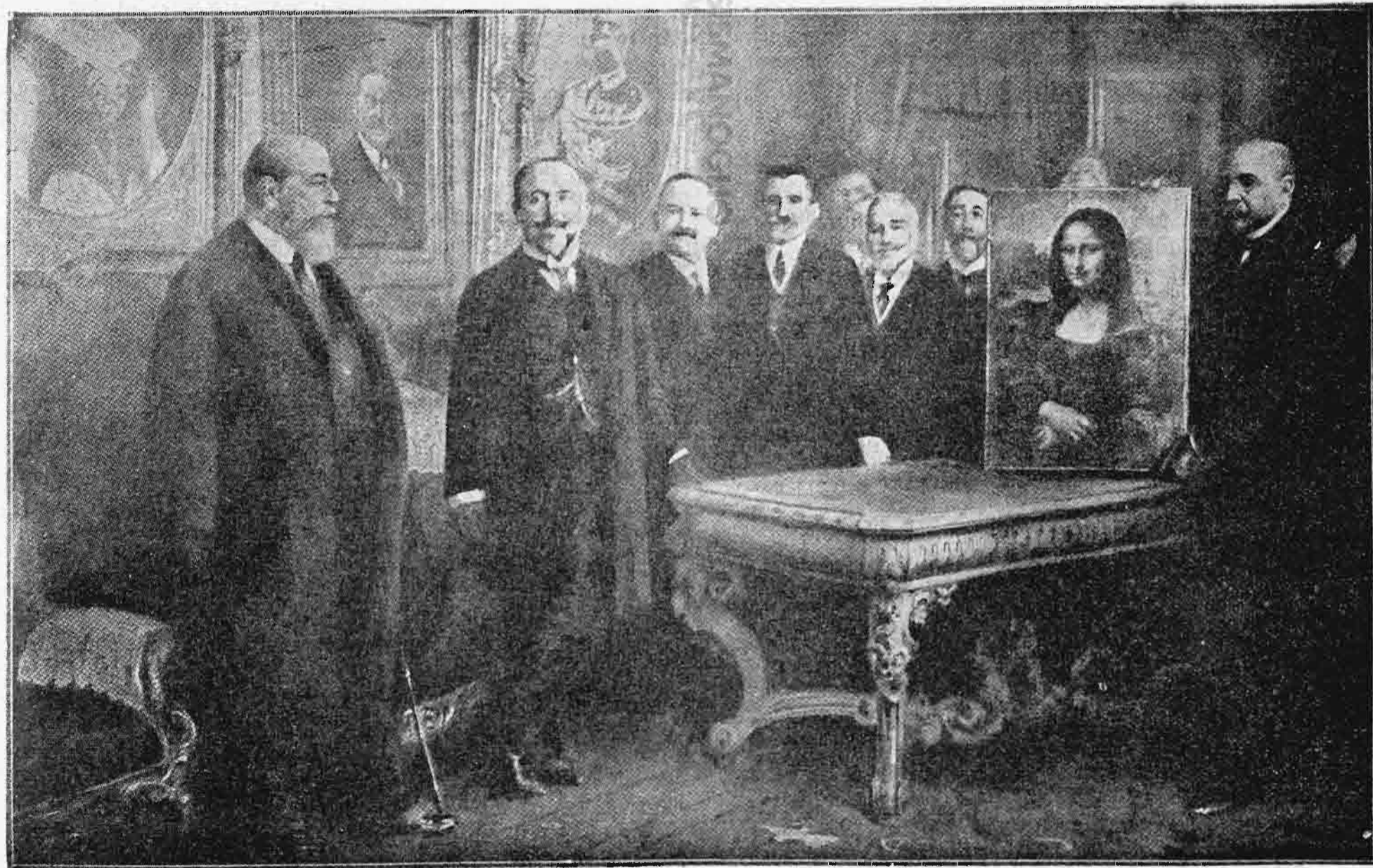

ΚΟΡΥΤΣΑ

Όμογενείς γυναίκες εκ τών πέριξ
τής Κορυτσάς.

Η ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΤΖΟΚΟΝΤΑΣ

Είς τὸ Ἰπουργεῖον τῆς Δημ. Ἐκπαιδεύσεως ἐν Ρώμῃ :
Ὁ πρεσβευτῆς τῆς Γαλλίας παραλαμβάνων τὴν εἰκόνα.

ΘΑΝΑΣΙΜΟΝ ΑΜΑΡΤΗΜΑ

(συνέχεια από σελ. 276)

Κατηφής και σιωπηλή επί πολλές διημέρας, μετά διαλειπόντων παροξυσμών αγανακτήσεως και ψυχικής ταραχής. Ἄλλα και τι ἄλλο ἐξηρέθιζε πρὸς τούτοις τὴν νεάνίδα: Ἡ πρὸς τὸ ἄτομον αὐτῆς ἀδιαφορία τῶν περὶ αὐτὴν προσώπων. Ὁ κ. Δεγκλὶς, ἀφιερῶτο, ὡς πάντοτε, εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ τῶν ὑμενοπτέρων και εἰς τὸν πλουτισμὸν αὐτῆς, ὁ Παῦλος δὲ και ἡ Μάρθα, τόσοι ἦσαν ἀπασχολημένοι εἰς τὸν ἔρωτά των, ὥστε διέφευγε τὴν προσοχὴν των ἢ μικρὰ Ζαζέτα...

Ἄλλ' ἡ ὑστερότοκος τοῦ κ. Δεμπονὲ θυγάτηρ δὲν ἦτο φύσεως τοιαύτης, ὥστε ἐν τῇ κρυπτῷ ν' ἀποπνίγη τοὺς ψυχικοὺς της πόνοους, νὰ δέχεται πλήγματα και νὰ μὴ ἀνισποδίδῃ αὐτά. Τόσον, ἄλλως τε, περὶ της καλλονῆς της ἐμεγαλοφρόνει, ὥστε δὲν τῇ ἦτο, βεβαίως, δυνατὸν νὰ μὴ μεταχειρισθῇ αὐτὴν πρὸς εὐδῶσιν τοῦ σκοποῦ της. Ἡ ζηλοτυπία γυναικῶν φιλησύχων ἀμβλύνει πολλακίς τὸ πνεῦμά των' ἄλλ' εἰς γυναῖκας χαρακτηριστῆρος ζωηροῦ, ἡ ζηλοτυπία ὀξύνει πολλακίς τὸ πνεῦμα αὐτῶν. Ἐναβρυνομένη ἐπὶ τῇ ἀπαστραπούση αὐτῆς καλλονῇ, ἡ Δεζιρέ ἐκρινε τὴν Μάρθαν ἐκ τοῦ ὕψους τῶν δεκαοκτῶ αὐτῆς ἐτῶν. Ἐβλεπεν αὐτὴν ὡς γυναῖκα προβεθηκυίας ἡλικίας, συνησθάνετο δὲ ὅτι νικηφόρος ἰδύνατο ν' ἀντιτάξῃ τὸ ἐπαγωγὸν τοῦ ἡνθισμένου ἔαρος αὐτῆς ἀπέναντι τῶν θελγῆτρων τοῦ ὠρίμου ἐκείνης φθινοπώρου. Καὶ βεβαία διὰ τὴν νίκην, προέβη πάνοπλος, και ἀκάθεκτος ἐξώρμησεν εἰς τὴν πάλην...

Ποῖον ἦτο τὸ γέρας; Ὁ Παῦλος. Καὶ πρὸς ἀπόκτησιν αὐτοῦ μετεχειρίσθη ὅλην τὴν αἰγλήν της καλλονῆς της, ὅλα τὰ τεχνάσματα της ἐρωτοτροπίας, ὑποδουλιζόμενα ὑπὸ τοῦ πόθου τοῦ θριάμβου. Καὶ ἐν τῇ ἐρωτικῇ ταύτῃ μάχῃ, ἔθετεν εἰς ἐνέργειαν τόσην θρασυτητα, τόσην ζωηρότητα, τόσην πονηρίαν, ὥστε πολλακίς ὁ Παῦλος ἐκθαμβούμενος, κατελαμβάνετο αὐτῆς ὑπὸ της ἐπικινδύνου ταραχῆς, ἣν ἐπροκάλει ἡ καταπληκτικὴ ὁμοιότης τῶν δύο ἀδελφῶν.

Ὅποτε μόνος εὐρίσκετο πλησίον της Μάρθας, ἢ, ὅποταν ἡ νεαρὰ γυνὴ εὐρίσκετο μετ' αὐτοῦ και της Ζαζέτας, δὲν ὑφίστατο ὁ κίνδυνος οὗτος. Ἡ κ. Δεγκλὶς ἐξήσκει τότε ἐπὶ τοῦ Παύλου πλήρη τὴν κυριαρχίαν αὐτῆς. Αὐτὴν και μόνην ἀπεθαύμαζε: τὸ χάριεν και ἐπαγωγὸν τοῦ πνεύματός της, τὴν εὐστροφον ἀγγίνοιάν της, τὴν μαγνητίζουσαν ἀκτινοβολίαν τῶν μαύρων ὀφθαλμῶν της, τὴν παρθενικὴν ἐκφρασιν τοῦ προσώπου της. Καὶ ἐλάτρευε τὴν θελκτικὴν ἐκείνην ψυχὴν, τὴν ἐγκεκλεισμένην ἐν σώματι θελκτικῷ, και ἐλησμόνει τότε τὴν σκανδαλίζουσαν και ἡδυπαθὴ καλλονὴν της Ζαζέτας, ὡς λησμονεῖ τις ἐν καιρῷ μεσημβρίας, ὑπὸ τὴν σκιάν δενδροστοιχίας πυκνῆς, τὴν ἐκτυφλωτικὴν λάμψιν ἀγρῶν, οὖς καταυγάζει ὁ ἥλιος. Ἄλλ' ὅποταν, κατόπιν ἀπουσίας, ἀπομακρύνσεως μιᾶς μόνον ἡμέρας ἀπὸ της Μάρθας, εὐρίσκετο μόνος μετὰ της Δεζιρέ, ὅποταν περιεφέρετο ἀνά τὸ δάσος μετ' αὐτῆς, ἠσθάνετο, ὅτι εἰλκύετο ὑπὸ της νεάνιδος, ὅτι ἐμαγεύετο ὑπὸ τῶν θελγῆτρων της μικρᾶς αὐτῆς κόρης, ἣτις τόσοι πολὺ ὠμοίαζε τὴν ἀδελφὴν της. Ἡ ὑπέρμετρος ζωηρότης της Ζαζέτας, αἱ παρακεκινδυνευμένα αὐτῆς ἐρωτοτροπία, ἐπενήργουν βαθμηδὸν ἐπ' αὐτοῦ ὡς ἐρεθιστικὴ ἀρωμάτων ἀπόνοια. Καὶ ἦτο δυνατὸν ἡ ἐπαγωγὸς αὐτῆ νεότης, ἡ ἀκτινοβόλος και παράφορος, νὰ μὴ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τοῦ πνεύματος και τῶν αἰσθήσεων τοῦ νεανίου; . . . Καὶ ὅποταν κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐκδρομῶν ἐπάνοδόν των ἡ Μάρθα ἤκουε τοὺς καγχασμοὺς αὐτῶν και μετ' ὀλίγον ἐβλεπεν αὐτοὺς ἐξημμένην ἔχοντας τὴν ἐκφρασιν και τὰς παρειὰς ὑπερύθρους, ἠσθάνετο ὅτι ὀξεία λεπίς διέσχισε τὴν καρδίαν της. Ζηλοτυπία, εἰς τὴν λογικὴν ἀνυπότακτος, κατελάμβανεν αὐτῆς αὐτὴν, και ὁ ἐρεθισμὸς οὗτος τῶν νεύρων της ἐξέσπα εἰς ὄλον τὸ προσωπικὸν τοῦ ἐργοστασίου και τοῦ οἴκου, μηδ' αὐτοῦ τοῦ συζύγου της ἐξαιρουμένου.

Ἡ ἐρωτικὴ αὐτῆ ἀντιζηλία τῶν δύο ἀδελφῶν ὑπόκωφον μετὰ αὐτῶν προὐκάλει διαπάλην, ἀντιπάθειαν, ἐχθρότητα,

μετὰ κόπου ἀποκρυπτομένην, διηνεκὴ ἐξεγείρουσα δυσπιστίαν. Ἡ κ. Δεγκλὶς διὰ παντοίων μέσων προσεπάθει νὰ μὴ εὐρίσκωνται μόνοι οἱ δύο νέοι, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ Δεζιρέ ποικίλους ἐμηχανεύετο συνδυασμοὺς, ἵνα ἀποφεύγῃ τὴν ἐπ' αὐτῆς καταθλιπτικὴν ἐπαγρύπνησιν της πρεσβυτέρας ἀδελφῆς της. Ὁ πόλεμος οὗτος ὁ ἀκήρυκτος, ἀλλ' ἀδιάλλακτος, ἐξηρέθιζε και ἐξενεύριζε τὴν Μάρθαν, ἀσυνήθιστον εἰς τοιοῦτους ψυχικοὺς κλονισμοὺς, ἐπὶ τοσοῦτον δὲ ὀδυνηρὸς τῇ ἦτο ὁ κλονισμὸς οὗτος, καθ' ὅσον δὲν τῇ ἐπετρέπετο φανερόν νὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμον, και ἐλευθέρως νὰ μεταχειρισθῇ τὰ ὄπλα της, ἀντιθέτως πρὸς τὴν Δεζιρέ, ἣτις, ἀνευ της ἐλαχίστης αἰδοῦς ἐποιεῖτο χρῆσιν — κατάχρησιν μᾶλλον — τῶν ὡς μνηστῆς δικαιωμάτων της, παρασύρουσα τὸν Παῦλον μακρὰν της Μάρθας, μακρὰν της ἐνοχλητικῆς, ἀλλὰ και ἐπιφόβου, ἀδελφικῆς ταύτης ἐπιβλέψεως...

Περὶ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου ἦλθεν εἰς «Λαλινέζ» ὁ κ. Δεμπονέ, σκοπῶν ἐπὶ ἐβδομάδα νὰ διαμείνῃ πλησίον τῶν θυγατέρων του. Ἐφαίνετο τώρα κατὰ πολὺ νεώτερος της πραγματικῆς του ἡλικίας, ἀριθμούσης ἐξήκοντα ὅλα ἔτη. Οἱ μύστακές του ἦσαν τώρα περισσότερο μαῦροι, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐνεῖχον λάμψιν μᾶλλον ζωηράν. Εἰς τὸ φιλήσυχον οἶκον τοῦ κ. Δεγκλὶς ἔφερεν, ὡς συνηθῶς, τὴν ταραχώδη εὐθυμίαν και τοὺς παρισινισμοὺς, πρὸς μεγίστην δυσφορίαν τοῦ ζεύγους Δεγκλὶς, ἀλλ' ἀντιθέτως, πρὸς εὐαρέσκεϊαν της Ζαζέτας, ἣτις παρὰ τῷ πατρὶ εὐρίσκε προσωπον σύμφωνον πρὸς τὸν χαρακτήρα της, σύμμαχον και συνένοχον.

Ἀπὸ της πρώτης εἰς «Λαλινέζ» ἐπισκέψεώς του ὁ κ. Δεμπονέ εἶχε λάβει γνῶσιν τοῦ σχεδίου της κ. Δεγκλὶς περὶ συζεύξεως της Δεζιρέ μετὰ τοῦ Παύλου Λομπλιζουά, μετὰ πολλῆς δὲ εὐχαριστήσεως συνηνεσεν εἰς τὸ συνοικέσιον τοῦτο. Ὁ Παῦλος τῷ ἤρεσκεν. Ἐπόθει, ἀφ' ἑτέρου, ὅπως ἀπαλλαγῇ τῶν πατρικῶν αὐτοῦ καθηκόντων, της ἀνιαρᾶς ἀσχολίας τοῦ ἐπαγρυπνεῖν ἐπὶ της θυγατρὸς του, ἔργον ἀκατάλληλον ὅπως δι' αὐτόν. Ἐφρόνει, μάλιστα, ὅτι τὰ πράγματα δὲν ἐπιταχύνονται, και ἐκρινε καλὸν νὰ ἔλθῃ εἰς «Λαλινέζ» ἐπὶ σκοπῷ νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν ἄμεσον τοῦ σχεδίου πραγματοποίησιν. Ἐχρησιμοποῖει πρὸς τοῦτο τὰς μεταμεσημβρινὰς του ὥρας. Τὰς πρωινὰς ὥρας ἐνεκλείετο ἐν τῷ δωματίῳ του, ἀσχολούμενος εἰς τὴν κόμμωσιν και ἐξωραΐσιν τοῦ προσώπου του διὰ διαφόρων καλλυντικῶν, ἐν οἷς τὴν πρώτην κατεῖχον θέσιν τὰ χρωστικὰ σκευάσματα. Ἐνεφανίζετο κατὰ τὴν ὥραν μόνον τοῦ προγεύματος, νεάζων και ζωηρὸς, ρόδον φέρων ἐπὶ της κομβιοδόχης, ἀναμινυρίζων ἐπαρδὸν κωμειδυλλίου.

Ἄμα τῇ ἀφίξει τοῦ κ. Δεμπονέ, τὸν ἤρεμον της «Λαλινέζ» βίον παντοῖα διεδέχθησαν ἀγροτικαὶ διασκεδάσεις, ἦτοι: ἀλιεῖα διὰ δικτύων ἐντὸς της διάρυγος, θήρα κοσσύφων και κιχλῶν ἐντὸς τῶν λοχμῶν, ἐκδρομαὶ εἰς τοὺς ἀμπελῶνας και γεύματα ἢ δεῖπνα εἰς τὸ δάσος. Μεταξὺ τῶν προτιμωμένων διὰ τὰ γεύματα ταῦτα τοποθεσιῶν ἦτο τὸ ὀροπέδιον τοῦ Φένς, ὅπου φαίνονται ἀκόμη τὰ ἐρείπια στρατώνος, ἀνεγερθέντος κατὰ τὴν κατοχὴν τῶν Ρωμαίων. Ἐκτεταμένη ἐκεῖθεν ἦτο ἡ ἀποψις. Ἰτέαι και σημῦδα ἀνεγείροντο ἐπὶ τῶν τάφρων και τῶν ἐπιτειχισμάτων, πυκνὴν ἐκτείνουσαι σκιάν. Ἐλικοειδῆς ἀτραπὸς, τὴν ἀρχὴν ἔχουσα ἀπὸ τοῦ περιφράγματος της «Λαλινέζ», διέρχεται διὰ μέσου πυκνῆς λόχμης μέχρι τῶν προχωμάτων τοῦ ἀρχαίου φρουρίου. Ἄλλ' ἡ ἀτραπὸς αὐτῆ δι' αἴγας μόνον εἶνε κατάλληλος. Ἐτέρα ἀτραπὸς, ἦττον σκολιὰ και τραχεῖα, ἐκ τῶν πλαγιῶν τὸ ὀροπέδιον κυκλοῦσα, εὐχερεστέραν εἶχε τὴν ἀνάβασιν.

Τὴν τελευταίαν ταύτην ἀτραπὸν ἀνήρχετο ἐσπέραν τινὰ τοῦ Σαββάτου ὁ κ. Δεμπονέ, συνοδευόμενος ὑπὸ της Μάρθας. Ἡ Δεζιρέ και ὁ Παῦλος εἶχον προτιμήσει τὴν ἐλικοειδῆ ἀτραπὸν. Ὁ νηματουργὸς τοῦ Βελαίν, ἐπεικῆς πάντοτε και ἐπιθυμῶν νὰ ὑποβοηθήσῃ τὰς ἐρωτικὰς σχέσεις τοῦ νεαροῦ ζεύγους, παρέπεισε τὴν Μάρθαν νὰ ὀδεύσῃ διὰ της ἀτραποῦ ταύτης, ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι εἶνε ὀμαλωτέρα' ἀλλ' ὁ κύριος σκοπὸς του ἦτο ν' ἀφεθῶσι μόνοι οἱ μεμνηστευμένοι, νὰ μὴ ἐνοχλῶνται κατὰ τὴν εἰς τὸ ὀροπέδιον ἀνάβασιν. Ὁ κ. Δεγκλὶς βραδύτερον θὰ ἤρχετο εἰς συνάντησιν αὐτῶν.

(ἀκολουθεῖ)

ΘΕΛΙΒΕΡΑ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Παραμονή Χριστουγέννων.
Μία νύκτα, πολὺ δυνατοῦ ψύχους, μ’ ἔφερε καταναγκαστικῶς μέχρι τῆς θερμῆς στέγης μεγάλου ζυθοπωλείου τοῦ Πέραν.

“Όλα ἐκεῖ μέσα εἶναι ζεστά, ὠραῖα, εὐχάριστα, ἀπολαυστικά.

“Ο ἦχος τοῦ κρουομένου ποτηρίου, μὲ τὸ ὁποῖον προσεκαλεῖτο τὸ γκαρσόνι διὰ νὰ πλησιάσῃ, ἀνεμιγνύετο μὲ τὸ μελωδικώτατον γέλιο τῆς παρακαθημένης μου μικρούλας, ἡ ὁποία, μαζῆ με τὸν ἀγαλματώδη λαιμόν της, ἄφινε νὰ φαίνωνται δύο κάτασπραι μαργαριταρένιων ὀδόντων σειραὶ καὶ δύο χαριτωμένα σὰν ἔρωτοφωληαῖς λακκάκια στὰ κατακόκκινα μαγουλάκια της.

Κάθε ἄλλη εὐμορφιὰ ὑπεχώρησεν εἰς τὴν φρεσκάδα καὶ τὴν τρυφερότητά της.

Ἐκείνη τὸ ἀντελήφθη καὶ δὲν ἤξευρε πῶς διὰ τοῦτο νὰ περισσεύσῃ τὰ τσακίσματα καὶ τὰ ἄλλα χαριτωμένα καμώματά της.

Χωρὶς νὰ εἶμαι ὠτακουστής, ἐπῆρε τὸ αὐτί μου, ὅτι τὴν ἔλεγε Φωτίκα.

Ἔτσι τοῦλάχιστον τὴν ὠνόμαζαν δύο ποῦ τὴν συνώδευαν λεοντιδεῖς, περισσότερον, καθὼς ἐφαίνοντο, φορτωμένοι μὲ χρῆμα, παρὰ μὲ μυαλά.

— Φωτίκα, κάθησαι ἐπὶ τέλους ἤσυχα, τῆς ἔλεγε ὁ ἕνας σιγανὰ καὶ μὲ στενοχωρίαν διὰ τὴν ἄγαν ἐλευθερίαν της.

— Μά, σήκωσες τὸν κόσμον στὸ πόδι, τῆς ἔλεγε ὁ ἄλλος.

Ἄλλ’ ἡ Φωτίκα, ἕνα σωστό, μόλις δέκα ὀκτὼ ἔτῶν, τρελλοκόριτσο, θαρρεῖς καὶ ἀντεπροσώπευεν ὅλην τὴν χαρὰν, τὴν τρέλλαν, τὴν ζωηρότητα μιᾶς θορυβώδους ζωῆς, ἀπ’ ἐκείνων, ποῦ δὲν ἦτο δυνατόν, παρὰ νὰ γεννήσουν καὶ νὰ σκορπίσουν αἱ δέκα ὀκτὼ πλημμυρισμένα ἀπὸ ζῶην καὶ λαχτάραν ἀνοιξίς της.

Τρία εἰς τὰς διαταγὰς της γκαρσόνια μόλις ἐπρόφθανον νὰ ἀνταποκρίνονται εἰς τὰ ἀλλεπάλληλα παραγγέλματά της :

— Γκαρσόν, νὰ φέρῃς σαμπάνια.

Μετ’ ὀλίγον ὁ βροντερός ἐμποματισμὸς τῆς σαμπάνιας ἔκαμε μερικοὺς νὰ τιναχθοῦν καὶ τὴν Φωτίκα νὰ περισσεύσῃ τὸ γλέντι της.

— Γκαρσόν, κί’ ἄλλη, κί’ ἄλλη . . .

— Μά, αὐτὸ τὸ κορίτσι θαρρεῖς κ’ ἀπεφάσισε ἀπόψε νὰ γεμίσῃ τὴν κοιλιὰ του μὲ σαμπάνια καὶ ἄλλα πιотά.

— Εἶναι κάψα, βλέπεις, μάτια μου.

— Ναί, ναί, κάψα, ποῦ ἅμα δὲν σβύνει μὲ ἔρωτα, γίνεται ἀνάγκη νὰ σβύσῃ μὲ σαμπάνια καὶ μὲ πεντόλιρα.

— Γιατί ὄχι ; ὁ τσελεμπῆς κερνᾷ.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα, ἀπὸ τραπέζι εἰς τραπέζι, κοροῦδευτικῶς ἐλέγοντο καὶ διὰ τὴν τρέλλα τῆς Φωτίκας καὶ διὰ τὴν προθυμίαν, μὲ τὴν ὁποῖαν οἱ δύο συνοδοὶ της ἐπλήρωσαν τὰ τρελλὰ γοῦστά της.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Φωτίκα ἐπερίσσευε τὴν ζωηρότητά της.

Πότε-πότε ὅμως ἀπότομα ἔσταματοῦσεν, ἔπαιρνεν ἔξαφνα στάσιν σκεπτικῆς, ἄφινεν ἕνα στὰ κρυφὰ στεναγμὸ καὶ κατόπιν ἤρχιζε πάλιν τὸ γλέντι της.

— Σαμπάνια, ἔμπρός σαμπάνια . . .

Καὶ ἀχόρταγα ἔρροφοῦσε, τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, τὰ γεμισμένα καὶ ἀφρίζοντα ποτήρια.

“Ο γνωστὸς γέρον πλανόδιος καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον νυκτόβιος καπνοπώλης, ὁ κύρ Γιάννης, βαρὺς ἀπὸ τὰ ἐξῆντα χρόνια καὶ τὴν γεμάτην μὲ καπνὰ καὶ τσιγάρα τσάντα του, ἐπῆρε γραμμὴ τὰ τραπεζάκια τοῦ ζυθοπωλείου.

“Ολοι τὸν συνεπάθουν, διότι ἦτο πράγματι πολὺ συμπαθητικὸ γεροντάκι, ἀφοῦ ὅλοι ξεύρουν, ὅτι μὲ τὴν τσάντα του ἐκείνην συντηροῦσε γυναῖκα καὶ μικρὰ παιδιὰ.

— Κύρ Γιάννη, κ’ ἔμένα μιὰ μπάφρα.

— Ἐνα πακέτο τσιγάρα κ’ ἔμένα, χωρὶς τούμπ.

“Ο κύρ Γιάννης προφθάνει εἰς ὅλους παίρνει, δίνει καὶ δέχεται ἀστεϊότητας καὶ ἔλαφρὰ πειράγματα.

Πρὸς στιγμὴν εὐρίσκεται καὶ πρὸ τοῦ τραπέζιου, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Φωτίκα καὶ οἱ συνοδοὶ της χαλοῦν τὸν κόσμον.

Ἐνας ἐξ αὐτῶν τοῦ ἀπευθύνεται ὡς ἐξῆς :

— Ἐλα, γέρο, τσιγάρα πρώτης καὶ δίνε του.

Ἡ Φωτίκα μόλις εἶχε δύναμιν διὰ νὰ ἀτενίσῃ τὸν ἀπέναντί της διωκόμενον κύρ Γιάννην.

Ἐπὶ τέλους τὸν ἠτένισε, τὴν ἠτένισε δὲ καὶ ἐκεῖνος.

Ἡ Φωτίκα ἀμέσως ἀφήκε τὸ ποτήρι νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ χέρι της εἰς πολλὰ συντρίμματα ἐπάνω εἰς τὸ μάρμαρον τοῦ μικροῦ τραπέζιου.

Ἄλλὰ καὶ ὁ κύρ Γιάννης, χωρὶς νὰ ξεύρῃ τί παθαίνει, ἐζήτησε κάποιαν θέσιν νὰ καθήσῃ, διὰ νὰ προλόβῃ ἐπικίνδυνον πέσιμό του.

Δὲν ἦτο πλέον στὸν ἑαυτὸν του.

Ἦρχισε νὰ τρέμῃ, κάτι νὰ παραληρῆ, καὶ ἔπειτα, μόλις μὲ μιὰ ματιὰ του, σχεδὸν κεραινώσας τὴν τρομαγμένην Φωτίκαν, ἐφώνησε τραγικώτατα :

— Ἄτιμη ! . . .

Ἡ Φωτίκα μὲ ἕνα σπαρακτικὸν τίναγμα της ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν της μέσα εἰς τὰς δύο της χεῖρας, ὡσὰν νὰ μὴ ἤθελον τὰ μάτια της νὰ βλέπουν τὸν σχεδὸν ἀναίσθητον, τὸν διαρκῶς κλωνιζόμενον καὶ παραληροῦντα κύρ Γιάννην.

Καὶ αἱ τρεῖς αἰθουσαὶ τοῦ μεγάλου ζυθοπωλείου ἀνεστατώθησαν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἤξευρε νὰ δώσῃ τὴν ἐξήγησιν, τὴν ὁποῖαν ὅλοι μὲ τόσῃν περιέργειαν ἐζήτουν.

Μετ’ ὀλίγον ὁ κύρ Γιάννης λιπόθυμος, σχεδὸν ἀναίσθητος, μισοπεθαμένος, ὠδηγεῖτο εἰς τὴν ἐν Παπᾶς κιοπροῦ τοῦ Πέραν, παρὰ τὸν ντερέν, πενιχρὰν κατοικίαν του.

Καὶ ὅταν τὴν νύκτα οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν προσεκάλουν τοὺς πιστοὺς διὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτήρος Χρι-

στοῦ μας, ἱερεὺς ἐσπευσμένως μετέβαινε εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ κύρ Γιάννη, διὰ νὰ τοῦ δώσῃ ἐφόδιον διὰ τὴν ἄλλην ζῶην τὴν Θεῖαν Μετάληψιν.

Καὶ ἡ Φωτίκα ;

“Όταν ὀλίγον συνῆλθεν, ἐζήτησεν ἕνα ἀμάξι, διὰ νὰ τὴν ὠδηγήσῃ εἰς τὸ ἐν Ἀϊναλῆ τσεσμε οἴκημά της.

Μετ’ ὀλίγας μόνον ἡμέρας ἔγινε γνωστὸν, ὅτι ἡ Φωτίκα, ἐγκαταλείψασα πρὸ καιροῦ τὴν πατρικὴν ἐστίαν, ἠκολούθησε κάποιον, τὸν ὁποῖον ἠγάπησε παρὰ τὴν θέλησιν τῶν γονέων της, καὶ ὅτι ἔκτοτε, μόνον τὴν ἐσπέραν ἐκείνην συνηντήθη μὲ τὸν ἀτυχῆ καὶ συντετριμμένον πατέρα της, εἰς ἣν εἰς τὸ ζυθοπωλεῖον εὐρίσκετο κατάστασιν.

Τὸν εἶχε γνωρίσει καὶ πρὸ ὀλίγης ὥρας εἰς τὸ πεζοδρόμιον τῆς Μεγ. Ὀδοῦ τοῦ Πέραν, καὶ ἐκ τούτου προήρχετο ὁ κατὰ διαλείμματα σκεπτικισμὸς καὶ οἱ ἀραιοὶ στεναγμοὶ της κατὰ τὴν ὥραν τῆς τρελλῆς χαρᾶς της εἰς τὸ ζυθοπωλεῖον.

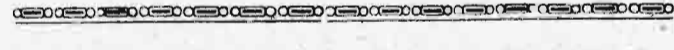
Καὶ τώρα ;
Πηγαίνεται εἰς τὸ Γαλλικὸν Φρενοκομεῖον τοῦ Σισλῆ.

Ἐκεῖ, εἰς μίαν γωνίαν τοῦ γυναικείου διαμερίσματος, ἡ Φωτίκα, διατηροῦσα ἀκόμη μέγα μέρος τῆς ὠραιότητος καὶ τῆς λεπτῆς χάριτός της, ἀνοίγει πότε-πότε τὰ ὠραῖα ἐκφραστικὰ ὀλοστρογγύλα μάτια της καί, εἰς ὁποῖον ἀντικρύσῃ, λέγει σπαρακτικώτατα :

— Ἡ καμπάνα, ἡ καμπάνα. Κτυπᾷ γιὰ τὰ Χριστούγεννα, κτυπᾷ γιὰ τὸ μπαμπᾶ μου ποῦ πέθανε . . .

Καὶ ἔπειτα κινεῖται ἀπότομα, γελᾷ, δοκιμάζει νὰ τραγοῦδῆσῃ, φωνάζει, ὡσὰν νὰ συνεχίξῃ, ἀλλὰ μὲ ἀπαισίαν τραγικότητα, τὴν τρέλλαν καὶ τὴν ζάλην της κατὰ τὴν περυσινὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων.

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΛ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΗΣ

Πέραν, ὁδὸς Τεκῆ, 567, ἔναντι τοῦ Βένερ.

ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ

ἀνδρικῶν ἐνδυμασιῶν ἀγγλικῆς κοπτικῆς, ἣν ἐξήσκησεν ἐπὶ δεκαετιαίαν εἰς τὰ Καταστήματα

J. BOTTER
καὶ MIR
& COTTREAU

ΥΦΑΣΜΑΤΑ

τοῦ διασήμου ἀγγλικοῦ Ἐργοστασίου

DORMEUILL
FRERES

TIMAI
ἐκτὸς παντὸς συναγωνισμοῦ.

**ΒΥΖΑΝΤΙΝΑΙ
ΗΜΕΡΑΙ
Η ΕΒΔΟΜΑΣ**

Ονειρον είναι η πραγματικότητα; Δέν πρόκειται ούτε περι των δηλώσεων του Γκρέυ, ούτε περι των δηλώσεων του κ. Μιρμίρογλου. Πρόκειται περι του καιρού. Από τεσσαρων ήδη ημερών—ακριβώς από της εκδόσεως του ‘Ημερολογίου μας—ο καιρός είναι αυτόχρημα καλοκαιρινός, μαγευτικός.

Ο κόσμος επέταξε τα επανωφόρια και τα βαρέα φορέματα και έξεχύθη εις τους περιπάτους. Ένω δέ η Τριπλή Συνεννόησις καταγίνεται με τας πληγάς της Δύσεως, ήμεις απολαμβάνομεν των ωραίων δύσεων του ‘Ηλίου.

Εν τή αιθούσῃ του Φιλολογικού Συλλόγου την παρελθούσαν Κυριακήν απενεμήθη το Μαυρογένειον Βραβείον ‘Αρετής εν μέσω πολλού κόσμου.

Το έργον της ‘Ελλανοδικου ‘Επιτροπής ήτο αρκετά δύσκολον. Βραβείον ‘Αρετής εις τον εικοσόν αιώνα! ‘Η ‘Επιτροπή εύρέθη εις δύσκολον θέσιν και διά να έχη την συνείδησιν της ήσυχον, απένειμε το βραβείον εις μίαν ογδοηκοντούτιδα γραΐαν. Εις τας ημέρας που ζώμεν, μόνον μία ογδοηκοντούτις είναι δυνατόν να ήναι ενάρετος!

Το βραβείον όμως, ως εκ των καιρικῶν περιστάσεων, απενεμήθη εις τρία μέρη.

Το δεύτερον απενεμήθη εις γηραιόν επίσης σωματεϊόν, την ‘Πρόδον Ταταούλων. Τα νέα σωματεΐα, ως βλέπετε, απεκλείσθησαν, διότι νέον και ενάρετον είναι πράγμα ασυμβίβαστον!

Το τρίτον βραβείον διά να μη προκληθούσιν σκάνδαλα και χαρακτηρισθῇ ή ‘Ελλανόδικος ως μεροληπιτούσα, απενεμήθη εις την δεσποινίδα Νιώτη. Και εὖτω το Μαυρογένειον βραβείον διενεμήθη εις τρία και απενεμήθη εις το γήρας και την νηότητα!

Η άπονομή του βραβείου έχαρακτηρίσθη ως πολύ άδικος, διότι υπάρχουν τόσοι πολλοί έ άρετοι μεταξύ ήμῶν, τα δε έργα αυτών εινε τόσοσιν άτιά, ώστε να μη ύπάρχη λόγος να προσφύγη ή ‘Ελλανόδικος εις πρόσωπα άγνωστα.

Κατά την γνώμην μας το Βραβείον ‘Αρετής έπρεπε να διαιρέση εις δύο και να άπονεμηθῇ εις τον πρώην προΐσταμενον Διπλοκονίου κ. Κωσταρίδην και τον αγαθώτατον και έναρετώτατον εκείνον διάκονον, οστις εις το ξενοδοχείον της ‘Βιέννης, εν Πέραν προύκάλεισε τας γνωστας σκηνας! ‘Αλλά τα γενόμενα ούκ άπογίνονται!

Από της σκηνης του ‘Βιριετέ’ έδιδάχθη προχθές, Πέμπτην, το μονόπρακτον δράμα του φίλου κ. ‘Ηλιόδου ‘Η Δούλα. Είναι περιττόν να σās ειπωμεν, ότι το θέατρον ήτο πλήρες κόσμου. Διότι είναι γνωστή ή άδυναμία των κυριών προς της δούλας. ‘Ολοι λοιπόν οι κύριαι έτρεξαν στη ‘Δούλα’. ‘Επειδή δέ αι κυριαι ύποπεύονται τους συζύγους των και φοβούνται από της δούλας, ήτο φυσικόν να τους συνυδύσουν και αι κυριαι εις το θέατρον, διά να τους έπιβλέπουν. Και έτσι, μία δούλα προσήλκυσε κοσμοπλήμμυραν ζεις στο θέατρον.

Θά γνωρίζετε, αναμφιβόλως, ότι επίτινα καιρόν το υπερῶν του ‘Βιριετέ’ έθρούβει. Θά γνωρίζετε επίσης, ότι, κατόπιν μέτρων της Διευθύνσεως του Θεάτρον, το υπερῶν έσωφρονίσθη. Δέν θα γνωρίζετε όμως, ότι από της προχθές το υπερῶν αντικατέστησαν οι Ιατροί της πλατείας. ‘Ο θόρυβος, τον όποιον προκαλούν οι ‘Ασκληπιάδαι, οι όποιοι έχουν την συνήθειαν να μεταβαίνουν εν σώματι εις το θέατρον — όπως οι ‘Εβραίοι — δέν περιγράφεται.

Και είναι πολύ φυσικόν αυτό, διότι οι Ιατροί έπλάσθησαν μόνον και μόνον διά να προξενούσιν θόρυβον!

Αι βουλευτικαι έκλογαι ήρχισαν. Εις την Διαρβεκίρην εξέλέγησαν οι βουλευται. Εις την πρωτεύουσαν όμως ή κίνησις δέν εινε ζωηρά. ‘Ο Πολιτικός Σύνδεσμος κοιμάται, όπως πάντοτε, και τίποτε δέν μαρτυρεί τας παρρησιαστικας έκλογών. Που είναι αι εύτυχεις εκείναι ήμέραι του παρελθόντος; Που είναι ο θόρυβος εκείνος; Που είναι ή ύποψηφιότης του Καρασού; ‘Ημεις δέν έννοούμεν τοιαύτας έκλογάς. ‘Εκλογαί, εις τας όποιας δέν είναι ύποψήφιος ο κ. Κεσισογλου, έκλογαί, διά τας όποιας δέν γράφονται άρθρα φλογερά, αλλά μόνον φλογίζεσται υπό της επιθυμίας να γίνη βουλευτής ο κ. Μιρμίρογλου, δέν είναι έκλογαί.

Καθά μās τηλεγραφεί ο εν Καισαρεία μόνιμος ανταποκριτής μας, ο άγιος Βασίλειος ανεχώρησεν ήδη εκειθεν διά την πόλιν μας. ‘Εν συνεντεύξει, την όποιαν έσχε μετά του ανταποκριτού μας ο άγιος Βασίλειος, έδήλωσεν, ότι ανεχώρησεν ένωριτερον του δέοντος, λαβών ύπ’ όψει την άνωμαλίαν των Σιδηροδρόμων της ‘Ανατολής, τα τραίνα των όποιων ένίοτε σταματούν εις τον δρόμον επί ολόκληρα ήμερονύκτια.

‘Ο άγιος Βασίλειος έπρόκειτο έφέτος να νεωτερίση και να έλθη με άεροπλάνον, κατόπιν όμως του δυστυχήματος του Δωκούρ, έγκατέλειψε το σχέδιον και έξεφράσθη κατά τρόπον έξευτελιζοντα τας νέας έφευρέσεις, αι όποια προξενούσιν τόσα δυστυχήματα.

Εις τον άγιον Βασίλειον, έχόμενον έφέτος υπό αυστηρόν Ινκόνιτο, δέν θα γίνη ουδεμία ύποδοχή ενεκα ή οικονομική κατάστασις!

Εις τα έφετεινά ‘Ημερολόγια, πλην του ίδιου μας, θα παρατηρήσετε τας ίδιαις εικόναις. ‘Επίσης θα ίδητε εις αυτά και εικόναις του περυσινου ‘Ημερολογίου μας. Τί να υποθέσωμεν; Μήπως συνέβη τοϋτο, διότι τα μεγάλα πνεύματα συναντώνται, ή μήπως έγένετο τοϋτο εκ πνεύματος οικονομίας;

ΤΟ ΚΟΛΥΒΡΙΟΝ

Αναγνώσατε όλοι και όλα εις το προσεχές φύλλον μας τας μεταρρυθμίσεις, τας όποιας θα εφαρμόση, τας έκπλήξεις, τας όποιας σās έπιφυλάσσει το ‘ΑΩ’ ΟΛΑ σας.

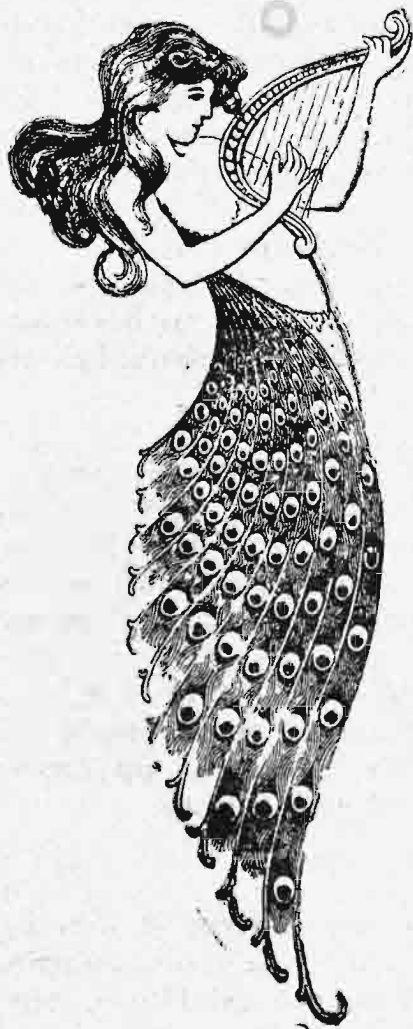
Εις το προσεχές φύλλον.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ Μ. ΣΤΑΥΡΙΔΗΣ
ΝΑΥΤΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

Προμηθευτής άγγλικῶν γαιανθράκων.
‘Αγοραπωλησῆαι άτμοπλοίων.
Ναυλώσεις και ασφάλειαί άτμοπλοίων και φορτίων.

Γαλατά—Κωνσταντινούπολις.

ΖΗΤΕΙΤΕ την πούδραν και την κρέμαν Adjittiri του Lyon

ΜΙΑ ΚΑΙ ΜΟΝΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΚΑΤ’ ΕΤΟΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Α. Λ. ΣΠΙΓΓΕΛ

ΠΕΡΑΝ

Ρόμπαι,
Μαντά,
Κοστούμ Ταγιόρ,
Μοδέλα,
Νεωτερισμοί.

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ:

Γούναι, Πλουζα, ‘Εσώφουσαι,
Πειροάρ, Φούσαι, Κορσέδες,
Γάντια, Περιποιημίδες, Μανδύλια, ‘Αδιάβροχα άγγλικά κτλ. κτλ.

ΜΕΓΑΛΗ
ΕΚΠΤΩΣΙΣ

ως ΔΩΡΟΝ δια το νέον
ΕΤΟΣ

‘Επωφεληθήτε αυτής.

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Αφίξεις. — Τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα ἀφίκετο εἰς Ἀθηνῶν ὁ ἐνταῦθα ἐγκατεστημένος διαπρεπὴς ἐπιστήμων κ. Ἀνδρέας Ἀντίπας, χειρουργὸς ἱατρός, μετὰ μακρὰν ἐκ τῆς πόλεως μας ἀπουσίαν. Ἡ χειρουργικὴ ἀξία τοῦ διακεκριμένου τούτου ἱατροῦ μεγάλως ἐξετιμήθη πανταχοῦ, ὅπου προσέφερε τὰς πολυτίμους αὐτοῦ ὑπηρεσίας.

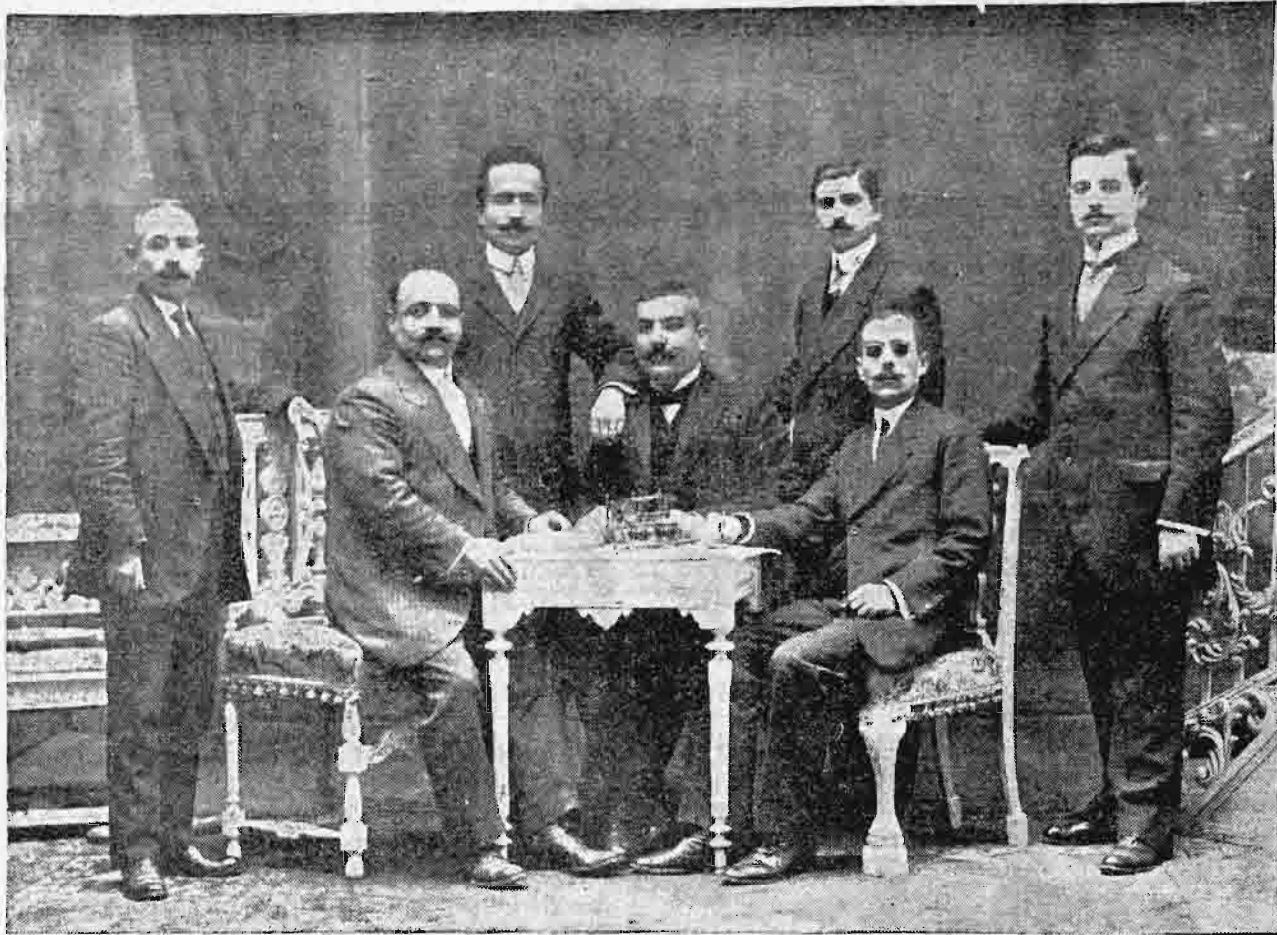
Ἀναχωρήσεις. — Ἀνεχώρησε προχθὲς διὰ τοῦ Ρωσικοῦ εἰς Σμύρνην, ὅπως διέβη τὰς ἑορτὰς παρὰ τῆ οἰκογενεῖα τῆς, ἡ κυρία Μαρίκα Ἀλεξάνδρου Σταυρίδου.

Διάλειξις. — Εἰς μίαν ὀραίαν πνευματικὴν ἀπόλαυσιν ὁ διακεκριμένος λόγιος κ. Μενέλαος Νικολάου, ἐκ Σάμου, καλεῖ ἡμᾶς αὖριον ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ «Ἑρμοῦ», τὴν 2 μ. ὥραν. Θέλει ὁμιλήσει περὶ τῶν μεγάλων σκηνογραφικῶν καὶ τῶν μεγαλοπρεπῶν θεαμάτων τῆς Ἱερουσαλήμ. Ἡ ἐγνωσμένη ἐμβριθία καὶ ἡ στομυλία τοῦ λογίου τούτου ἀνδρός, μᾶς προϋπόσχειται πλήρη ἐπιτυχίαν τῆς διαλέξεως, εἰς τὴν ὁποίαν συνιστῶμεν, ὅπως πάντες σπεύσωσιν, ἐνισχύοντες τὰς ὀραίας προσαθείας τοῦ φερεπόνου τούτου λογίου.

Ἑλληνικὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος. — (Ἐκπαιδευτικαὶ συνεδρία). Ὁ Ἑλληνικὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος συγκαλεῖ καὶ ἐφέτος ἐιδικὰ συνεδρία πρὸς συζητήσιν θεμάτων, ἀναγομένων εἰς τὴν παρ’ ἡμῖν παιδείαν. Θέματα τῶν συνεδριῶν τούτων ὀρισθησάν δύο: α) «Περὶ τῶν ὀρίων τῆς ἀπαραιτήτου ὀρθογραφικῆς ἱκανότητος τῶν μαθητῶν ἐν ἐκάστῃ τάξει τῆς δημοτικῆς σχολῆς». β) «Περὶ τῆς διδασκαλίας τῶν φυσικῶν ἐν τῇ μέσῃ παιδείᾳ». Τοῦ μὲν πρώτου θέματος εἰσηγητὴς εἰσται ὁ καθηγητὴς κ. Δημοσθένης Οἰκονομίδης, τοῦ δὲ δευτέρου ὁ διευθυντὴς τῆς σχολῆς Γλωσσῶν καὶ Ἐμπορίου κ. Κωνστ. Λαμπιρῆς. Ἡ πρώτη συνεδρία γενήσεται τῇ 5 Ἰανουαρίου 1914, τῇ 2 μ. ὥρᾳ. Ἡ δευτέρα γενήσεται καθ’ ἡμέραν ὀρισθησομένην ἀκολουθῶς. Οἱ μὴ παρευρεθησόμενοι δύνανται ν’ ἀποστείλωσιν ἐγγραφὸν τὴν ἐπὶ τῶν ἄνω θεμάτων γνώμην των, ἀναγνωσθησομένην κατὰ τὰς συνεδρίας.

Βραβεῖα Ἀρετῆς. Τὴν Κυριακὴν, ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ἑλλ. Φιλολογικοῦ Συλλόγου, ἐγένετο ἑκτακτος συνεδρία, παρόντος πολλοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ κόσμου, ἐπὶ τῇ ἀπονομῇ τοῦ «Μαυρογενεῖον Βραβεῖου Ἀρετῆς». Μετὰ γλαφυρὰν εἰσηγήσιν τοῦ προέδρου τοῦ Συλλόγου κ. Γ. Ἀποστολίδου, καταλήξαντος εἰς τὴν εὐχὴν, ὅπως τὸν κ. Α. Μαυρογενὴν μιμηθῶσι καὶ ἄλλοι εὐγενεῖς λάτραι τῆς ἀρετῆς, τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἑλληνοδίκου Ἐπιτροπῆς κ. Ν. Μακρίδης, ἱατρός. Ὁ ρήτωρ, μὲ πολλὴν χάριν καὶ εὐγλωττίαν, ἀφοῦ ὠμίλησε γενικῶς πρῶτον περὶ ἀρετῆς καὶ ἠθους, τονίσας τὴν ἀνάγκην τῆς μορφώσεως τοῦ χαρακτῆρος τῆς νεολαίας μας, εἰσηλθεν εἰς τὰ σχετικὰ πρὸς τὰς ὑποβληθείσας εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν προτάσεις βραβεύσεως. Ἐφέτος τὸ βραβεῖον ἦτο 1500 φράγκα, αἶνα διενεμήθησαν ὡς ἑξῆς: 700 φρ. εἰς τὴν Εὐγενίαν Ὑψηλάντου, γραίαν ἐν Χάλκῃ ῥάπτριαν, ἥτις ἀπὸ τεσσαρακονταετίας διατηρεῖ μετ’ αὐταπαρνησίας διὰ τῆς ἐργασίας τῆς τρεῖς ἀδελφὰς καὶ πέντε ὄρφανὰ τῆς ἀδελφῆς τῆς. 500 φράγκα εἰς τὴν δνίδα Ἐλένην Νιώτη, ταμίαν τοῦ Εὐγενιδείου Συσσιτίου, ἥτις ἀπὸ 27 ἐτῶν ἠρωϊκῶς ἀγωνίζεται ὑπὲρ τῆς συντηρήσεως τῆς οἰκογενείας τῆς. 300 φράγκα εἰς τὴν Φιλόπτωχον Ἀδελφότητα Ταταούλων, ἥτις, ἀπὸ ἡμίσεως αἰῶνος, τόσον καρποφόρος καὶ ἀποτελεσματικῶς δρᾷ, παρέχουσα περιθαλψὴν καὶ προστασίαν εἰς τόσα ἀπόκληρα τῆς τύχης καὶ ὄρφανὰ. Τὴν τελετὴν ἐπεσφράγισε δι’ ὀλίγων ὁ ἀντιπροσωπεύων τὴν Α. Θ. Παναγιώτητα μητροπολίτης Νικαίας κ. Βασίλειος, ἐπιστέψας διὰ τῶν εὐχῶν τῆς Ἐκκλησίας τὸν χορηγὸν καὶ τὸν Ἑλληνικὸν Φιλολογικὸν Σύλλογον.

Ἐκδρομὴ εἰς Ἱερουσόλυμα. — Κατὰ τὴν χθεσινὴν συνεδρίαν ἀντιπρόεδρος ἐξελέγη ὁ κ. Ν. Πανταζόπουλος, ταμίαι ὁ κ. Ἰωάν. Κεχαγιόγλου καὶ γραμματεὺς ὁ κ. Ταμπουρᾶς. Ἐξελέγησαν ἐπίσης δύο ὑποεπιτροπαί. Ἡ μία ἐκ τῶν κ. κ. Σάρρου, Οἰκονομίδου καὶ Μακρίδου πρὸς σύνταξιν τῆς πρὸς τὸ ὄμογενὲς δημόσιον ἐκκλήσεως καὶ ἡ ἄλλη ἐκ τῶν κ. κ. Ψωμάδου καὶ Ταμπουρᾶ πρὸς ἐξεύρεσιν καταλλήλου ἀτμοπλοίου διὰ τὴν ἐκδρομὴν. Ἀνεγνώσθη καὶ ἐπεκυρώθη τὸ πρόγραμμα τοῦ

Πρὸ ἡμερῶν ἐγένετο γενικὴ συνεδρίασις τῆς ἐνταῦθα ἰδρυμένης Ἀδελφότητος «Ἁγίου Νικολάου» Συνασοῦ, ἐκ τῆς ἀναγνωσθείσης δ’ ἐκθέσεως ὑπὸ τοῦ τέως προέδρου αὐτῆς, κατεδείχθη ὅπως καρποφόρως εἰργάσθη τούτο, ἀποτελούμενον ἐκ τῶν κυρίων Βασιλείου Ρότζικα, Νικολάου Τσαντά, Ἰω. Ἀμβροδῆ, Ἰω. Παπαδοπούλου, Ἰω. Λαζοπούλου, Ἰω. Περπεροπούλου καὶ Δημ. Μαυροδῆ, ὧν καὶ παρατιθέμεθα τὰς εἰκόνας.

ὄργανο τοῦ κ. Θ. Βαλαλά. Ἀνεστάλη δὲ καὶ τηλεγράφημα πρὸς τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων, ἀγγέλλον τὴν σύστασιν τῆς Ἐπιτροπῆς.

Μνημόσυνον. — Αὖριον εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐν Φερικόῳ τελεῖται τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀλησμόνητου καὶ πολυκλαύστου νέου Ἡρακλέους Κ. Ἰωακείμοπούλου θανόντος ὑπὸ τραγικὰς συνθήκας. Οἱ τιμῶντες τὴν μνήμην τοῦ αἰοδιμου καλοῦνται ὅπως δεηθῶσιν ὑπὲρ τῆς ψυχῆς του.

Θάνατοι. — Δεινῶς ἐτρόγη ἡ φιλόστοργος καρδιά τοῦ κ. Νικ. Σταμίδου, διευθυντοῦ τῶν Ἐκπαιδευτηρίων Πανόρμου καὶ φίλου τῆς ἡμετέρας Ἐπιθεωρήσεως, διὰ τοῦ ἀώρου θανάτου τοῦ εικοσιπενταετοῦς βλαστοῦ τοῦ Κωνσταντίνου, ὅστις, προσβληθεὶς ὑπὸ ὑπόουλου νόσου, ὑπέκυψεν εἰς τὸ μοιραῖον, βυθίσας εἰς βαρὺ πένθος τοὺς γονεῖς, τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους του. Ἀπευθύνομεν θερμὰ συλλυπητήρια εἰς τὸν τρωθέντα πατέρα του.

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Διδυμοτείχου: — Ἐντὸς εἰκοσαήμερου, δύο πολυτίμους ὑπάρξεις ἀπώλεσεν ἡ ἑλλ. κοινότης Διδυμοτείχου ἐκ τοῦ γυναικείου κόσμου, τὴν σεβασμίαν δεσποινίαν Χρυσὴν Παναγιώτου καὶ τὴν ἐλλόγιμον μάϊαν Αἰκατερίνην Γεωργίου. Τὸ βροτολογιὸν δρέπανον τοῦ χάροντος ἀσπλάγχχνος ἀπεστέρησε τὴν ἡμετέραν πόλιν δύο ἐνθέρμων ἱερειῶν τῆς φιλανθρωπίας καὶ ἐπιζήλων ἐργατῶν τῶν συμφερόντων τῆς πατρίδος. Χάσμα δυσαναπλήρωτον ἰδίως διανοίγεται ἐν τῇ χορείᾳ τῶν μελ. τῆς Ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν, πρὸς εὐδωσιν τοῦ σκοποῦ τῆς ὁποίας ἀόκνως εἰργάσθησαν αἱ ἀλησμόνητοι μακαρίτιδες, ἡ μὲν ὡς σύμβουλος, ἡ δὲ ὡς γραμματεὺς. Διὸ εὐγνωμόνως θὰ τρέφεται ἡ μνήμη αὐτῶν ἑσσεῖ. Ἐκφράζομεν συλλυπητήρια ἑγκάρδια τοῖς οἰκείοις, εὐχόμεθα δὲ γαῖαν κούφην ταῖς μεταστάσις. — Ἀν. Γ. Γιαννοπούλου.

Εὐκαιρία. — Τὰς κυρίας καὶ δεσποινίδας παραπέμπομεν εἰς τὰς ἐν ἄλλῃ σελίδι δημοσιευόμενας εὐκαιρίας τῶν καταστημάτων Καλλιγᾶ καὶ Βασιλειάδου, ἐκ τῶν ὁποίων δύνανται νὰ προμηθευθῶσιν εἰς τιμὰς εὐθνηνοτάτας ὅλα τὰ εἶδη τῆς πολυτελείας καὶ τοῦ νεωτερισμοῦ.

Νέστερον. — Τὸ κατάστημα «Νέστερον» Ν. Κυριακοπούλου καὶ Σας, πρῶτῃν ὑπαλλήλου τῶν ἀδελφῶν Γρυζαγοριδῶν, εἰδοποιεῖ εἰς τὴν εὐγενῆ πελατείαν τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων τὴν ἀφίξιν ὑφασμάτων κτλ. εἰδῶν τοῦ τελευταίου συρμοῦ, ὧς καὶ ἐγκαίρως ἠγγεῖλαμεν.

Π. Β. ΠΟΛΙΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΗΣ
Διπλωματοῦχος τῆς ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίας τῆς Κοπτικῆς.
Ἐγκατασταθεὶς εἰς τὸ ἀρχαῖον καὶ πασίγνωστον κατάστημα τοῦ πατρὸς του.
Μ. ὁδὸς Πέραν, ἀδιέξοδος Ἀζναβούρ, 9, ἔναντι τοῦ Γαλατᾶ-Σαράϊ
ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΑΓΓΛ. ΠΡΟΕΛΕΥΣΕΩΣ - ΕΡΓΑΣΙΑ ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΟΣ

Κυρίαί,
Προμηθευθῆτε ἐκ τοῦ μοναδικοῦ καταστήματος κυρίου Σ. Δόντη

Η ΛΙΑ ΜΟΔΕ ΠΑΡΙΣΙΕΝΝΕ
Πέραν, δίοδος Τουνελ, ἀριθμ. 5,
Φόρμας Εὐρωπαϊκὰς εἰς ὅλα τὰ εἶδη καὶ ἐτοιμοὺς Εὐρωπαϊκὰς (model), ὅλα τὰ εἶδη διὰ καπέλλα, εἰς τιμὰς ἀπιστεύτως εὐθηνῶς. Ὅλος ἰδιαιτέρως συνιστῶμεν τὰς γυναικείας κωμώσεις (μαλλιά) τοῦ ἴδιου καταστήματος, κατασκευαζομένης ὑπὸ εἰδικοῦ διπλωματοῦχου, ἀπαραιτήτους διὰ καθῆς Κυρίαν.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΜΑΝΙΦΑΤΟΥΡΑΣ ΚΑΙ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ
ΔΗΜΟΣΘ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ & ΧΡΥΣΟΣΤ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ
(ἐκ τῶν πρώτων ὑπαλλήλων Π. Α. Καλλινίκου)
«ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΚΕΡΔΟΣ»
ἐν Γαλατᾷ, ἔναντι τοῦ Τουνελ, 29
καὶ ὁδῷ Μπιλόρ, 2, παραπλ. τοῦ Τουνελ ἔναντι τοῦ Μεχκεμέ.
Ἐφάσματα μάλλινα, μανταπολάνες, σινδονόπανα, τραπεζομάνδηλα, πετσέτες, προσόψια, παραπετάσματα (κατηφεδένια, μάλλινα, τούλινα καὶ λινά), κρετόνια, κλινοσκεπάσματα (μάλλινα καὶ βαμβάκερά), στρωματοσόπανα κλπ. κλπ.
Τιμαὶ ἀσυναγώνιστοι.

ΠΟΙΚΙΛΑ-ΑΝΕΚΔΟΤΑ-ΕΥΘΥΜΑ

Κρίσις εν πολιτεία.

Όπως εις τὸ ἐμπόριον, οὕτω καὶ εἰς τὴν πολιτείαν ἐπέρχεται ἐκ διαλειμμάτων κρίσις, ἥτοι διατάραξις ἐν τῇ λειτουργίᾳ τοῦ παθόντος ὀργανισμοῦ. Ἄλλ' ἢ κρίσις αὕτη, μικρᾶς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ διαρκείας, δὲν ἐπιφέρει θάνατον, καταλήγει πάντοτε εἰς ἐξυγιάνειν καὶ καθιστᾷ τὸν ὀργανισμὸν τῆς πολιτείας εὐρωστότερον ἢ πρῖν.

Ἡ κρίσις, ὡς καὶ ὁ πυρετός, εἶναι ἀναγκαῖα ἄμυνα κατὰ τῶν λανθάνοντων παθολογικῶν αἰτίων, ὅταν αὐτὰ πληθυνόμενα ἀπειλοῦν καταστροφὴν. Φαίνεται δέ, ὅτι αὕτη ἡ φύσις ἀπαιτεῖ ν' αὐξήσῃ τὸ μακόν, ὅπως ἐπέλθῃ σφοδρὰ ἢ ἀντιδρασίς διὰ τὴν ὀριστικὴν ἐξαφάνισίν του.

Ἐκ τούτου ἐπεταί, ὅτι δέον νὰ διαπραχθῶσι πολλαὶ ἀκρισίαι κατὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς πολιτείας, ὅπως ἐξεργηθῇ ἡ κρίσις καὶ ἀποτινάξῃ ὀρμητικῶς τὴν σωρείαν τῶν ἀκρισιῶν καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀκριτιῶν καὶ ἐπιζημιῶν πολιτευτῶν. — *Χαλκηνός.*

Ποίησις καὶ πρακτικότης.

Ἡ ποίησις καὶ ἡ πρακτικότης διεκδικουσι σπιθαμὴν πρὸς σπιθαμὴν τὸ ἔδαφος τῆς ἐπικρατήσεως. Εἰς τὸ Παρίσι, τὴν πρωτεύουσάν τῶν Διαγωνισμῶν καὶ τῶν Ἐκθέσεων, βλέπει τις προκηρυσσομένους ποιητικὸς διαγωνισμοὺς καὶ διαγωνισμοὺς γαστρονομικοὺς, ποιήσεως καὶ τηγανισμένων πατατῶν παραδείγματος χάριν.

Δὲν ἔλειψαν ἐκεῖνοί, οἱ ὅποιοι ἔρρηξαν κραυγὴν κατὰ τῆς χυδαιότητος, ἀλλὰ ὑπῆρξαν καὶ πολλοὶ οἱ ὀπαδοὶ τῆς ὕλης. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἐπιμένουσι νὰ ὑποστηρίζωσιν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι δυνατὸν νὰ ζῆσῃ χωρὶς ποίησιν, ἐνῶ δὲν θὰ εἴμπορέσῃ νὰ τὴν κάμῃ χωρὶς μαγειρικὴν. Διατί λοιπὸν νὰ περιφρονῶμεν ἐν τόνον ἐπάναγκες καὶ χρήσιμον πρᾶγμα; Καὶ οἱ ἀντίθετοι μένουσιν ἀδιάλλακτοι.

Εἰς ἐν μέγαρον τῶν Ἑλλυσίων εἰς τὸ Παρίσι, κάποιος διωργάνωσε δύο Ἐκθέσεις· μίαν ζωγραφικῆς καὶ ἄλλην ὀρνίθων. Οἱ ἐπισκέπται, διὰ νὰ περάσωσιν ἀπὸ τὴν μίαν εἰς τὴν ἄλλην, δὲν εἶχον παρὰ νὰ ὠθήσωσιν ἐν τόνον tournoiéet· ἐν τούτοις οἱ λάτρεις τῶν ὀρνίθων δὲν μετέβαινον νὰ θαυμάσωσιν τοὺς πίνακας καὶ οἱ καλλιτέχνη δὲν κατεδέχοντο τὰ πουλιά.

Καὶ ὅμως εἰς συμβιβασμὸς θὰ ἦτο πάντοτε φρόνιμος καὶ ὠφέλιμος. Ἄς μάθωμεν νὰ ἐκτιμῶμεν μὲ τὴν ἰδίαν ἀγάπην ἓνα καλοεργασμένον πίνακα καὶ ἓνα καλομαγειρευμένον διάνον.

Πορτιμονέ.

Ἡ μόδα δὲν γνωρίζει ὄρια, μᾶς διευθύνει καὶ πῶς καὶ ποῦ πρέπει νὰ θέτωμεν τὸ χρῆμά μας — ἂν ἔχωμεν, ἔννοεῖται —. Δὲν εἶναι πολλὰ ἔτη ποῦ εἶχε καταργηθῆ ὡς ἔχρηστον καὶ τελείως ἀγενὲς πρᾶγμα τὸν πορτιμονέ. Κατὰ τὴν μόδαν ἐκείνην εἰς κομψὸς κύριος, σεβόμενος ἑαυτὸν, δὲν ἔπρεπε νὰ μεταχειρίζεται ποτὲ αὐτὸ τὸ χυδαῖον πρᾶγμα. Ἐπρεπε νὰ ἔχη τὸ χρῆμά του χυμένο καὶ ἀνακατωμένο εἰς μικρὸν θυλάκιον τοῦ γελέκου του, προκειμένου δὲ νὰ πληρώσῃ ὡφειλε νὰ σύρῃ ἐξ αὐτοῦ μίαν δρᾶκα νομισμάτων ἀναμίκτων, ὅταν δὲ ἐπαιρνε τὸ ὑπόλοιπον ἑνὸς λογαριασμοῦ, δὲν τοῦ ἔπρεπε νὰ δειχθῇ κάποια περιφρόνησις πρὸς τὸ χρῆμα.

Ἐν τούτοις οἱ πρακτικοὶ ἄνθρωποι οὐδέποτε ἠκολούθησαν τὰς ἀπαιτήσεις αὐτὰς τῆς τρελλῆς θεᾶς. Τούναντίον μάλιστα εἰς διευθυντῆς μεγάλης Γαλλικῆς Τραπεζῆς, ἐσκέφθη τὸ ἐξῆς μέσον διὰ νὰ γνωρίσῃ καλὰ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὸ εἶδος ἐκείνων, τοὺς ὁποίους θὰ προσελάμβανον ὡς ὑπαλλήλους.

Ἐκάλεσε ἓνα ἕκαστον ἐξ αὐτῶν εἰς τὸ ἰδιαίτερόν του γραφεῖον καὶ συνωμίλει μετ' αὐτοῦ περὶ διαφόρων μικροπραγμάτων, ὅτε ἐμφανίζεται ὡς ὅλος τυχαίως εἰς διανομῆς, φέρων ἐν δέμα.

Ὁ διευθυντῆς ζητεῖ νὰ τοῦ δώσῃ φιλοδώρημα, ἀλλὰ ἐκ συμπτώσεως δὲν εὐρίσκει ψιλὰ νομίσματα. Ζητεῖ τότε ἀπὸ τὸν ὑποψήφιον ὑπάλληλον, καὶ τὸν παρατηρεῖ προσεκτικᾶ.

Ἄν αὐτὸς ἐξαγάγῃ πορτιμονέ, εἰς τὸν ὅποιον εἰς διαφόρους χωριστὰ θέσεις ὑπάρχουν τὰ χρυσᾶ, τὰ ἀργυρᾶ καὶ τὰ χάλκινα νομίσματα, ἔχει σωθῆ, προσλαμβάνεται ἀμέσως εἰς τὴν Τράπεζαν καὶ διορίζεται εἰς καλὴν καὶ ἐμπιστευτικὴν θέσιν· ἂν εὐρεθῇ ἔχων τὰ χρήματά του χυμένα ἀνάμικτα εἰς τὰ θυλάκιά του, τότε εὐρίσκειται μία εὐλογοφανῆς ἀφορμὴ καὶ ἀναβάλλεται ἐπ' ἄοριστον ὁ διορισμὸς του.

Ἡ ἰδιοτροπία τοῦ τραπεζίτου αὐτοῦ δὲν εἶναι πρωτοφανής· ποῖος ἐλησμόνησε τὴν καρφίτσα τοῦ Λαφιτ;

Συνέδριον ἡδικημένων.

Περίεργον καὶ μοναδικὸν Συνέδριον θέλει συγκροτηθῆ ἐν Βουκουρεστίῳ. Ἄπαντες οἱ ἐφευρέται, ὅσοι δὲν κατῴρθωσαν εἰσέτι νὰ ἐφαρμόσωσι τὰς ἐφευρέσεις των, θέλουσι συνέλθει εἰς μίαν τῶν αἰθουσῶν τοῦ «Ἀθηναίου», ἵνα μελετήσωσι τὸν τρόπον, δι' οὗ θὰ προσελκύσωσι τὴν προσοχὴν

τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν κεφαλαιούχων ἐπὶ τῶν ἐφευρέσεών των.

Ὁ χημικὸς Ἰλιοβιτς, ἐπὶ παραδείγματι, θέλει ἀναπτύξῃ νέον τρόπον κατασκευῆς ἀδαμάντων, εἰς ὑποδηματοποιὸς θὰ ἐκθέσῃ τρόπον νέων ὑποδημάτων, δι' ὧν θὰ δυνάμεθα νὰ παραμένωμεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων, εἰς χρωματιστῆς θὰ παρουσιάσῃ νέον χρῶμα, καθιστῶν ἀφανῆ τὰ ἀεροπλάνα ἀπὸ ὕψους 8 μέτρων καὶ ἄνω.

Αἱ ἐφημερίδες τῆς Ἀμερικῆς.

Κατὰ τὴν στατιστικὴν τὴν γενομένην ὑπὸ τῆς Ἀμερικανικῆς ἐταιρείας τῶν ξενογλώσσων ἐφημερίδων, ὑπάρχουν ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτεῖαις καὶ ἐν Καναδᾷ ἐν ὅλῳ 538 ἐφημερίδες, ἐκδιδόμεναι εἰς 29 γλώσσας. Ἐκ τούτων εἶναι 110 Ἰταλικαί, 59 Σουηδικαί, 57 Πολωνικαί, 45 Νορβηγικαί, 42 Βοημικαί, 34 Ἑβραϊκαί, 22 Γαλλικαί, 17 Οὐγγρικαί, 16 Φιλλανδικαί, 14 Ὀλλανδικαί, 13 Σλαβικαί, 10 Κροατικαί, 10 Λουθηρανικαί, 10 Σλοβενικαί, 10 Συριακαί, 9 Ἑλληνικαί, 9 Ρουθηνικαί, 8 Ρωσικαί, 8 Σερβικαί, 6 Ρουμανικαί, 6 Πορτογαλικαί, 5 Κινεζικαί, 4 Ἀρμενικαί, 4 Ἰσπανικαί, 3 Αὐστρο-Γερμανικαί, 2 Ἰαπωνικαί, 2 Βουλγαρικαί, 1 Ἑλβετογερομανικὴ καὶ 1 Λεττισικὴ.

Αἱ ἐφημερίδες αὗται διαιροῦνται εἰς 58 ἡμερησίας, 377 ἐβδομαδιαίας, 33 δισεβδομαδιαίας, 9 τρισεβδομαδιαίας, 32 μηνιαίας, 8 ἐκδιδομένας δις καὶ 1 τρις τοῦ μηνός.

Δαπανῶνται δι' αὐτὰς 827,000,500 δολλάρια καὶ 8070 πρόσωπα ἀσχολοῦνται.

Αἱ ξενόγλωσσοι ἐφημερίδες αὗται κέκτηνται 460 τυπογραφικὰ πιεστήρια καὶ 1614 λινοτυπικὰς μηχανάς. Αἱ ἐκ τῶν συνδρομῶν εἰσπράξεις κατὰ τὸ 1912 ἦσαν 10,500,000 δολλάρια, ἡ δὲ ἀξία τῶν εἰδοποιήσεων, τὰς ὁποίας ἐδημοσίευσαν, 7,800,000 δολλάρια.

Γεγονός.

Κάποιος μπακάλης προχθὲς ἐπῆγεν εἰς τὸν Μπονμαρσὲ ν' ἀγοράσῃ μίαν βουρτσα. Ἡ βουρτσα ἐκόστιζε 2 γρόσια. Ὁ ὑπάλληλος, ἀφοῦ τὸν ἔδωσε, συνώδευσε μερικὰ βήματα τὸν πελάτην του πρὸς τὴ ταμειὸν καὶ ἐφώνησε:

— Ντέ.

Ὁ ταμίας, ἀψηχολημένος, δὲν ἔδωσε προσοχὴν καὶ ὁ ὑπάλληλος πίσω ἀπὸ τὸν μπακάλην ποῦ προχωροῦσεν, ἠναγκάσθη νὰ ἐπαναλάβῃ πειὸ δυνατὰ τώρα:

— Ντέ, ντέ.

Ἐξαφνα ὁ μπακάλης στρέφεται ὠργισμένος:

— Δὲν μοῦ λές, σὲ ποιὸν βρὲ λές ντέ, ντέ; δὲν φθάνει ποῦ φωνίζουμε ἀπὸ σᾶς, μόνο μᾶς κάνετε καὶ γαϊδάρους; δὲν σᾶς ἀξίζει τέτοια τιμῆ.

Καὶ πετᾷ τὸν βουρτσᾶν καὶ φεύγει.

Οἱ ἀτυχοὶ ἄς ζητοῦν
τὴν Σοκολάταν De Villars

ΝΕΟΣ ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

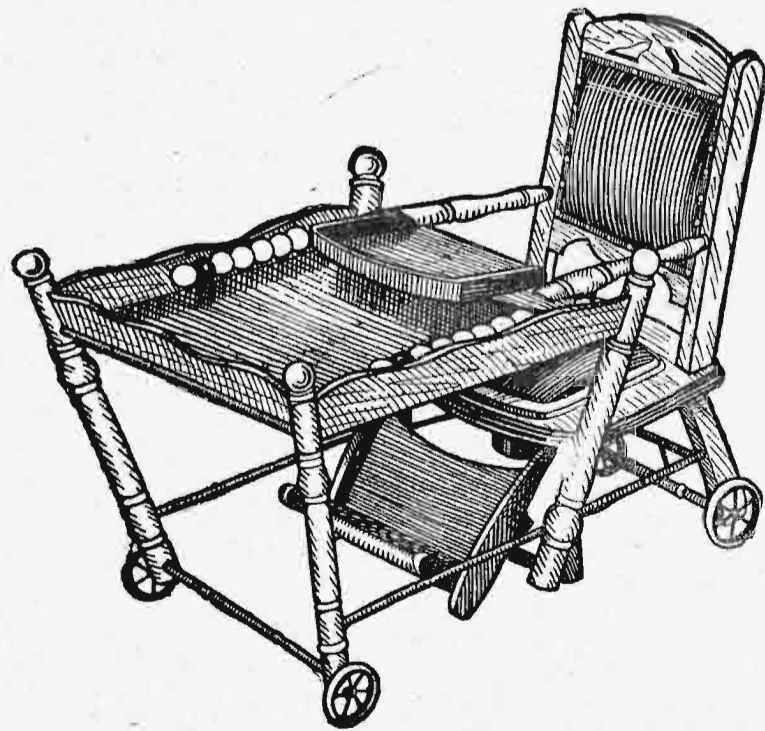
ΔΙΟΡΓΑΝΟΥΝΤΑΙ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΝΕΣΤΛΕ

Αἱ νεαρὰι μητέρες, αἱ ἐπιθυμοῦσαι νὰ λάβωσι τὰ καθίσματα ταῦτα τῶν παιδίων, παρακαλοῦνται ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Οἶκον ΝΕΣΤΛΕ, Ἑσκή-Σαράπ-Ἰσκελεσῆ, Μουμχανέ, Γαλατᾶ, διὰ νὰ γνωρίσωσι τοὺς ὄρους, ὑφ' οἷς δύνανται ν' ἀποκτήσωσι τὰ περιφνημα ταῦτα καθίσματα.

Θ' ἀποστείλωμεν αὐταῖς ἀμέσως δωρεὰν καὶ ἐν ἐνδιαφέρον βιβλίариον: «Τροφὴ καὶ περιποίησις τῆς παιδικῆς ἡλικίας».

Τὸ γαλακτοῦχον ἄλευρον ΝΕΣΤΛΕ εἶναι ἡ καλλιτέρα τροφὴ διὰ παιδία.

ΚΥΡΙΑΙ!

ΕΠΩΦΕΛΗΣ ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΛΛΙΓΑ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

258 — ΜΕΓΑΛΗ ΟΔΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΑΝ — 258

ΚΑΤΥΦΕΔΕΣ

ΚΑΤΥΦΕΔΕΣ μπροσέ δια κοστούμ και
μαντά (ποιότης ξέτρα) Γρ. 43 —
ΚΑΤΥΦΕΔΕΣ ἀγγλικὸι δια κοστούμ και
μαντά 110 c/m. φάρδους (ποιότης
ξέτρα) Γρ. 6 1/2
ΚΑΤΥΦΕΔΕΣ Μπομπατοῦρ δια πλοῦζες
και ρόμπες τελευτ. συρμού Γρ. 9 1/2
ΦΕΛΠΑΙ καλῆς ποιότητος εἰς ὄλα τὰ
χρώματα Γρ. 6 1/2

ΣΑΡΜΕΖ

ΣΑΡΜΕΖ δια κοστούμ εἰς διπλοῦν φάρ-
δος εἰς διάφορα χρώματα Γρ. 25.—
ΣΑΡΜΕΖ Μπροσέ δια ρόμπες και μαντά
(ποιότης ξέτρα) εἰς ὄλα τὰ χρώματα
διπλοῦ φάρδους Γρ. 42.—
ΑΣΤΡΑΓΚΑΝ 140 c/m. φάρδους, καλῆς
ποιότητος Γρ. 30 —
ΑΣΤΡΑΓΚΑΝ 140 c/m φάρδους, ἐκτά-
κτου ποιότητος Γρ. 40.—

ΚΡΕΠΟΝ

ΚΡΕΠΟΝ μεταξωτὰ διπλοῦ φάρδους (ποιό-
της ξέτρα) εἰς ὄλα τὰ χρώματα Γρ. 10.—
ΚΡΕΠΟΝ μάλλινα δια κοστούμ διπλοῦ
φάρδους καλῆς ποιότητος εἰς ὄλα τὰ
χρώματα Γρ. 10.—
ΚΡΕΠ ΔΕ ΣΙΝ εἰς διπλοῦν φάρδος ποιότης
ξέτρα εἰς ὄλα τὰ χρώματα Γρ. 20—
ΚΡΙΣΤΑΛΛΙΝ 120 c/m. φάρδους εἰς δια-
φόρους χρωματισμοὺς Γρ. 8 1/2

ΕΣΑΡΠΑΙ

ΕΣΑΡΠΑΙ μαλλομέταξαι με μπορδοῦρ
ἀζοῦρ καλῆς ποιότητος Γρ. 20.—
ΕΣΑΡΠΑΙ ἀπὸ βουάλ δὲ σουά (ποιότης
ξέτρα) εἰς ὄλα τὰ χρώματα Γρ. 27.—
ΕΣΑΡΠΑΙ ἀπὸ κρέπ δὲ σὶν εἰς ὄλα τὰ
χρώματα Γρ. 40.—

ΦΟΥΣΤΑΙ

ΦΟΥΣΤΑΙ μάλλινα γαρνιρισμένα κα-
λῆς ποιότητος εἰς διάφορα χρώματα
Γρ. 25 και 32.

ΟΜΒΡΕΛΛΑΙ

ΟΜΒΡΕΛΛΑΙ δια κυρίας καλῆς ποιό-
τητος Γρ. 20.—
ΟΜΒΡΕΛΛΑΙ μαλλομέταξαι «Γκλόρια»
(ποιότης ξέτρα) Γρ. 35.—
ΟΜΒΡΕΛΛΑΙ δλομέταξαι ἐκτάκτου ποιό-
τητος ἠγγυημένα Γρ. 58.—

ΤΡΙΚΑ

ΤΡΙΚΑ με μανίκια και χωρὶς μανίκια δλό-
μαλλα εἰς ὄλα τὰ χρώματα Γρ. 10.—
ΚΑΛΤΣΑΙ δλόμαλλα καλῆς ποιότητος
Γρ. 7 και 10.—
ΚΑΛΤΣΑΙ βαμβακεραὶ καλῆς ποιότητος
Γρ. 4.—
ΚΑΛΤΣΑΙ μουσελίν (ποιότης ξέτρα) εἰς
ὄλους τοὺς χρωματισμοὺς Γρ. 7.—
ΚΑΛΤΣΑΙ μεταξωτὰ (ποιότης ξέτρα) εἰς
ὄλα τὰ χρώματα Γρ. 20.—
ΓΑΝΤΙΑ μάλλινα με φλανέλλαν καλῆς
ποιότητος Γρ. 6.—
ΓΑΝΤΙΑ πέτσινα καλῆς ποιότητος εἰς ὄλα
τὰ χρώματα Γρ. 12 1/2

ΠΟΡΤΦΕΪΛ

Μεγάλη συλλογὴ ἀπὸ πορτφεϊλ εἰς διάφορα
σχέδια Γρ. 11 —
ΠΟΡΤΦΕΪΛ ἀπὸ μαροκὲν με διαμέρισμα
(ποιότης ξέτρα) Γρ. 25, 35 και 47.
ΤΣΑΝΤΑΙ τελευταίου συρμού εἶδους μπα-
λὸν ἐκτ. ποιότ. Γρ. 10, 27 και 47 1/2

ΚΟΡΣΕΔΕΣ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ δρονα δὲ βάν με 4 ζαρτιέρες
καλῆς ποιότητος Γρ. 30.—
ΚΟΡΣΕΔΕΣ δρονα δὲ βάν με 4 ζαρτιέρες
ἐκτάκτου ποιότητος Γρ. 35.—
ΣΟΥΤΙΕΝ ΓΚΟΡΖ Γρ. 18 και 22.—

ΜΑΝΔΥΛΙΑ

ΜΑΝΔΥΛΙΑ δια κυρίας ἄσπρα και χρω-
ματιστὰ καλῆς ποιότητος Γρ. 10 1/2
ΜΑΝΔΥΛΙΑ δια κυρίας ἄσπρα ἀπὸ περ-
κάλη καλῆς ποιότητος Γρ. 15.—
ΜΑΝΔΥΛΙΑ ἀπὸ λινὸ γαλλικὰ δια κυ-
ρίας (ποιότης ξέτρα) Γρ. 27.—
ΜΑΝΔΥΛΙΑ ἀνδρικὰ ἄσπρα και χρωματι-
στὰ καλῆς ποιότητος Γρ. 22.—
ΜΑΝΔΥΛΙΑ λινὰ γαλλικὰ ἀνδρικὰ ἐκτά-
κτου ποιότητος Γρ. 45.—

ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ

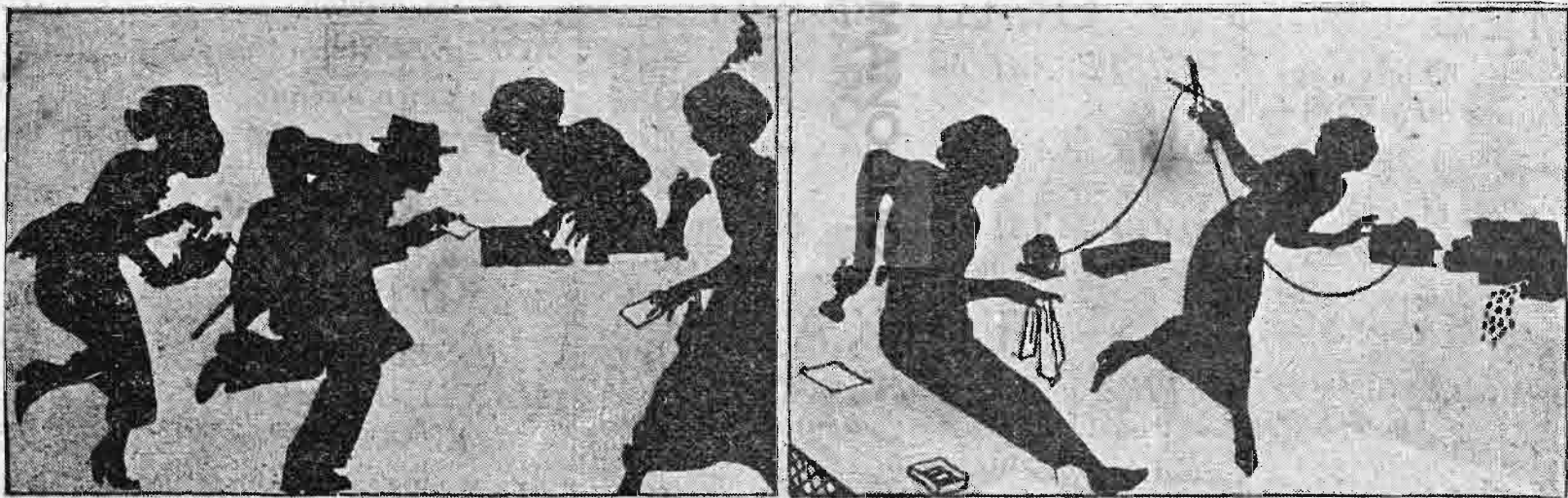
διάφορα ἀπὸ Ρενάν, Οὔρσον, Σκόνξ
ἀπὸ Λιέβρ εἰς τιμὰς πολὺ εὐθηνὰς.

ΚΑΤΑΛΛΗΛΑ ΔΙΑ ΔΩΡΑ

Κουπόν δια μπλοῦζες, Κρεπόν μεταξωτὰ μονόχρωμα και πομπαδοῦρ, Φουλὰρ μεταξωτὰ
εἰς διάφορα σχέδια, Κρέπδὲ σὶν, Λέξες διαφόρων σχεδίων,
Κατυφέδες πομπαδοῦρ και Κρυσταλλίν.

ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΠΟΛΥ ΕΥΘΗΝΑΣ

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑΓΚΟΜΑΝΙΑ

εις τους δρόμους και τα διάφορα κέντρα.

➡ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ, : ΣΤΑΪΝ ➡

Τύποις 'Αριστοβούλου, 'Αναστασιάδου και Σας.

'Υπεύθυνος : 'Αριστόβουλος Δ. Χρησιτίδης